

บทนำ

น้องน้อยที่บ้าน

นี่ชื่อ ปิ่นปฐวี

แปลความโดยพ่อของฉันคือ ปิ่นที่ทำจากดิน...เนื้อเนียน
ผิวสัมผัสเย็นสบายและแข็งแรง

ให้ความหมายลึกซึ้งโดยแม่ของฉันคือ ปิ่นของแผ่นดิน ซึ่งแม่
หมายถึง ผู้เป็นเกียรติเป็นศรีแก่แผ่นดิน ถึงแม่จะลืมนึกไปบ้าง แต่ก็ฟัง
ดูดีกว่าคำแปลของพี่ชายฉันมาก

“ปิ่นคือของแหลมๆ ที่ใช้ปัก ปฐวีแปลว่าแผ่นดิน ปิ่นปฐวีก็ต้อง
หมายถึงของที่ปักลงในแผ่นดินอย่างเช่นเสาเข็ม ชื่อเล่นของขิมนี่เพี้ยน
มาจากเข็มหรือเปล่า”

โชคดีที่พี่วินย้ายมาอยู่ด้วยกันตอนฉันโตแล้ว ความเห็นดังกล่าว
จึงไม่มีผลกับการตั้งชื่อ และโดยปกติ พี่วิน...ซีวิน...เป็นพี่ชายที่สุดแสน
น่ารัก ดังนั้นอภัยให้ก็แล้วกัน

ในฐานะที่เป็นน้องเล็กของบ้านที่มีพี่สาวสองคนและพี่ชายหนึ่งคน
อย่างน้อยก็ควรเอาแต่ใจเป็น ซึ่งอนให้คนอื่นง้อได้ แต่ฉันกลับทำ

สิ่งเหล่านั้นไม่ค่อยถนัดนัก นิสัยเดียวที่พอจะเข้าเค้าห้องเล็กบ้างคือ
ฉันขี้อ้อน

ความจริงถ้านับจากทะเบียนบ้าน ฉันเป็นลูกสาวคนเดียว แต่
เพราะเราอยู่รวมกันเป็นบ้านใหญ่ที่ประกอบไปด้วยบ้านสามหลังใน
อาณาบริเวณเดียวกัน ฉันจึงไม่เคยเหงาเลย ตั้งแต่จำความได้ก็มีพี่ช้ำ
กับพี่ซนุนแวะมาเล่นด้วยเป็นพักๆ ครั้นอายุครบสิบสาม ก็มีพี่ชาย
สุดหล่ออย่างพีวินมาให้้ออนอีกหนึ่งคน

ความสัมพันธ์ทางเครือญาติจัดเป็นเรื่องยุ่งยากอย่างหนัก อย่าให้
ฉันเป็นคนเล่าเลย น่าปวดหัวจะตายไป ฟังจากพี่ซนุนก็แล้วกัน

“เริ่มตั้งแต่ยายแต่งงานกับตา แล้วก็แม่กับน้ำสาว แม่มาแต่งงาน
กับพ่อ แล้วได้ซนุนกับพี่ช้ำออกมา น้ำ...น้องสาวแม่ก็แต่งงานกับ
คุณน้ำผู้ชาย ได้น้องซิมออกมา ตามีน้องชายหนึ่งคน ซนุนเรียกว่า
คุณตาเล็ก คุณตาเล็กมีลูกหนึ่งคน เป็นผู้ชาย แต่งงานกับแม่ของนายวิน
แล้วก็มินายวินออกมาหนึ่งคน”

สรุปง่ายๆ คือ ฉัน พี่ช้ำ พี่ซนุน และพีวิน เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน
โดยมีฉันเป็นน้องเล็กที่สุดของบ้าน พี่ช้ำเป็นพี่ใหญ่ แล้วพีวินกับพี่ซนุน
ก็รุ่นราวคราวเดียวกัน

ฉันเป็นน้องเล็ก แต่ตอนนี้ตัวไม่เล็กแล้วละ ฉันอยู่ปีสี่แล้ว
อีกปีเดียวก็จะจบ จะได้ไปช่วยงานพีวินเสียที เพราะชินป่ล่อยทิ้งไว้
นานกว่านี้ น่ากลัวว่าฉันจะมีพี่ชายได้อีกไม่ก็ปี

พีวินทำงานหนักมาก เข้าตื่นไปส่งพี่ซนุนที่ยังเรียนปริญญาโท
ที่มหาวิทยาลัย แล้ววิ่งไปทำงาน เย็นรับพี่ซนุนกลับบ้าน เผลไป
ทำงานต่อ หรือไม่ก็ร่วมงานเลี้ยงจนตึกตื่น กว่าจะได้พักผ่อนอย่างต่ำ
ก็สามสี่ทุ่ม ก่อนหน้านี้พีวินเคยรับส่งฉันด้วย จนเมื่อฉันขึ้นปีสองและ
ตัดสินใจว่าจะมีรถของตัวเองเสียที จึงเลิกรับกวานพี่ชาย

ส่วนที่ว่า ไหนๆ ฉันก็ไปมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว ทำไม่ไม่ช่วยรับส่ง

พี่ขุนนะหรือ ไม่ใช่ว่าฉันไร้น้ำใจหรอกนะ แต่ฉันฉันตั้งหน้าตั้งหน้ามา พี่วินเฉาตายแน่ๆ

การได้อยู่ร่วมวุ่นวายกับพี่ขุนเป็นเรื่องที่ขาดไม่ได้สำหรับพี่ชายสุดที่รัก เห็นได้ชัดจากตอนที่พี่ขุนงอนงำจนไม่ยอมใช้บริการอยู่เป็นสัปดาห์ ช่วงแรกพี่วินก็เหมือนจะได้พัก แต่ไม่ถึงสองวัน พี่ชายฉันก็เริ่มกระวนกระวาย อยู่ไม่สุข ก่อนจะลงเอยด้วยการเป็นฝ่ายอ้วพี่ขุนอีกตามเคย

เฮ้อ! เห็นชัดขนาดนี้แล้ว ไม่รู้ตาเล็กจะเอาฉันไปเป็นเจ้าสาวตัวเล็กให้พี่วินด้วยทำไม แคพี่ขุนคนเดียวก็เหลือแหล่แล้ว และที่สำคัญไปกว่านั้นคือ พี่วินเป็นพี่ชายคนเดียวของฉัน และฉันก็เป็นน้องสาวคนเดียวของพี่วิน ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้เลย

และแล้วในที่สุด...

“แต่งงาน!”

ตาฉันเป็นประกายวาบ หลังจากผ่านเรื่องราวน่ากลัวของตาเล็กมาแล้ว (เรื่องสุขภาพของผู้สูงอายุที่ไม่ยอมมดูแลตัวเองค่ะ) ข่าวดีของพี่ขุนกับพี่วินเลยทำให้ฉันลืงโลดเป็นครั้งแรกในสัปดาห์ที่แสนหดหู่

“ไฮโย! ชิมขอเป็นคนกั้นประตูเงินประตูทองนะคะ”

หลังจากนั้นฉันก็ได้สนุกกับการมองพี่วินวิ่งจนหัวหมุน เพื่อเตรียมงานแต่งงาน

“ยกเลิกตัวให้ชิมไปก่อนก็ได้ ชิมว่าพี่วินนอนเยอะๆ ดีกว่า เดี่ยวจะกลายเป็นเจ้าบ่าวหมีแพนด้า”

เนื่องจากพี่วินเรียนจบจากคณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยเดียวกันกับฉัน จึงช่วยตัวให้น้องสาวได้อย่างสบาย แต่ถ้าไม่เลิกสักงานในตอนนี้ พี่ชายคงไม่แคล้วเป็นเจ้าบ่าวซอมบี้แน่ๆ

แต่ถึงจะยกเลิกไปหนึ่งเรื่อง พี่วินก็ยังมีงานอีกเป็นตั้ง จึงหนีไม่พ้นสภาพหมียักษ์ในวันงาน หากถึงตาจะคล้ำ หน้าจะไม่เปล่งปลั่ง

ก็ยิ่งหล่อจนเพื่อนๆ ฉันใจหวิวจะเป็นลม

ฉันตื่นเต้นกับงานแต่งงานแรกในครอบครัวเรามาก จึงตื่นแต่ไก่โห่ แล้วตามแม่ไปดูแลเจ้าสาว

“พี่ซุนช่วยสวย พี่วินเห็นต้องตกตะลึงแน่ อย่างนี้ขิมต้องเรียก ค่าผ่านทางเยอะๆ”

เมื่อได้ยินเสียงขบวนแห่หน้าเจ้าสาวมา ฉันก็ถือลาไปดูที่หน้าต่างทันที ที่พี่ซุนที่ลุกขึ้นอย่างยากลำบากให้ค่อยๆ เดินตามมา

“อ๊ะ! วันนี่พี่วินดูดีจังเลย...อย่างนี้ถ่ายรูปไปขายได้แน่ๆ”

เจ้าสาวเกือบล้มล้ม ฉันจึงต้องอธิบาย

“พี่วินหล่อจนเพื่อนขิมบางคนพ้อเลยล่ะ รูปเวลาไปงาน หรือเวลา เผลอๆ ขายได้ราคาดีจะตายไป!”

พี่ซุนตีหน้าพิลึกนักละ

“อย่าหึงนะคะ เพื่อนๆ ขิมก็แค่พ้อ ไม่กล้ายุ่งกับพี่วินหรอกค่ะ รับรองได้ว่าไม่มีพิษมีภัย”

ว่าแล้วฉันก็รีบวิ่งลงไปด้านล่าง เพื่อเตรียมกันประตูเงินประตูทอง แต่ยังไม่ทันจะได้โอ้อปากต่อรองค่าผ่านทาง เจ้าสาวที่ผลอเหงงหน้า มองหน้าต่างชั้นสองก็สะดุ้งเฮือก แล้วถลาผ่านประตูเงิน ตรงรี่จะทะลุ ประตูทองไปอีกอัน ถ้าตาจะไม่เข้ามาขวางไว้ก่อน

“จะรีบไปไหน วิน” เสียงตาดังลั่น “ประตูเงินประตูทองกั้นอยู่ แกจะวิ่งผ่านไปคือๆ ได้ยังไง”

“แต่...” พี่วินเถียงอย่างร้อนรน หากเหตุผลคงบอกใครไม่ได้ เลยตัดบทตัดใจว่า “ขอผมขึ้นไปก่อน เดี่ยวค่อยลงมาผ่านใหม่แล้วกัน!”

ตาไม่ยอมทำเดี๋ยวนั้น แต่พี่วินไม่ฟังเสียง ถลาขึ้นบันไดไปทันที ดีที่ในวินาทีนั้น พี่ซุนเดินสวนลงมาชั้นล่าง แล้วบอกพี่วินสั้นๆ ว่า

“ปลอดภัยดี ไม่ต้องห่วง”

พี่วินหยุดขาทันที ผ่อนลมหายใจหนักๆ จากปอด ก่อนจะหันหลัง

กลับไปอยู่หน้าประตูเงินตามเดิม แต่ญาติสาวน้อยที่เป็นคนกันประตูเงิน
พวไปเสียแล้วจึงไม่กล้าเรียกเงินมาก น่าสงสารจัง ดูเหมือนจะมีแค่ฉัน
ที่ชินกับครอบครัวเรามากพอ

“แพงไปไหม ชิม” พี่วินถามยิ้มๆ เมื่อเจอข้อเสนอของฉัน
ที่ประตูทอง

ฉันส่ายหัวทันที “คุ้มค่าอะ เชื่อชิมสิ! ชิมเห็นพี่ซนุนซัดๆ มาแล้ว
สวยสุดๆ ไปเลย”

เจ้าบ่าวโคลงหัว ก่อนส่งซองให้ตามคำเรียกร้อง

สักพักพี่ซนุนก็เดินลงมาจากบันได

สายตาของพี่วินเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด ฉันกล้าพูดเลยว่า มัน
คือสายตาตะลึงงัน และหลังจากนั้นพี่วินก็เหมือนจะถอนสายตาไปจาก
พี่ซนุนไม่ได้อีกเลย

เฮ้อ! น่าอิจฉาจังเลย ทำไมฉันไม่เจอใครที่จะหลงรักได้เลยนะ
ฉันอยากตกลงไปในหลุมลึกๆ จนปีนป่ายขึ้นมาไม่ไหวสักครั้ง อยากรู้
ว่ามันจะโรแมนติกบิดาใจขนาดไหน

แต่มันยากจริงๆ นะ ที่ผ่านมาฉันไม่เคยหวามไหวงกับผู้ชาย
คนไหนเลย ไม่มีแม้แต่สงสัยว่าความรู้สึกนี่คือความรักหรือเปล่า เพราะ
ฉันมั่นใจว่า มันไม่ใช่

แน่นอนว่าไม่ได้เป็นเพราะไม่มีใครมาจีบ คนรอบข้างบอกเสมอว่า
ฉันสวย น่ารัก นิสัยดี (เพราะคนเหล่านั้นไม่รู้จักนิสัยจริงๆ ของฉัน)
จึงไม่แปลกที่จะนับจำนวนคนมาจีบตั้งแต่เริ่มเป็นสาวได้เกินนิ้วมือ
นิ้วเท้าทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นจีบแบบธรรมดา แบบวิไลมาหรรษา พ่อบุญทุ่ม
หรือพิลึกพิลั่น ฉันก็เจอมาหมดแล้ว

แต่ก็ยังไม่เคยสั้นไหว หัวใจไม่เคยเต้นระรัว

เฮ้อ! หรือฉันจะตายด้านก็ไม่รู้

1

เขาคือความยุ่งยาก

“ขิม”

เสียงเรียกของเพลินเพลง เพื่อนสนิทคนหนึ่งของฉันดังมาแต่ไกล
ฉันรีบยิ้มกว้างตอบแล้วเร่งฝีเท้าเข้าไปในห้องชมรม

“เป็นไงบ้าง”

อีกฝ่ายยื่นหน้ามองๆ มาใกล้ฉันต้องหันหน้าให้ห่างออกไป
แล้วตอบว่า

“ดี”

เพื่อนสาวร่างผอมบางค้อนควักทันที

“มีแต่ขิมนั่นแหละที่พูดว่าดีเต็มปาก คนอื่นๆ นะ...” คุณเธอ
ผายมือไปยังหลายร่างที่แผ่หลายอยู่บนพื้นชมรม “สอบเสร็จก็หมดสภาพ
กันถ้วนหน้า ไม่รู้คิมนี่จะเล่นไหวหรือเปล่า”

“ไหวน่าไหว” ฉันบอกยิ้มๆ “สอบเสร็จก็มีเวลาร่ำเรียงอีกตั้ง
สองสัปดาห์กว่าจะประกาศผล จะรีบเศร้าไปทำไม”

“แม่คนมองโลกในแง่ดี” ศพหนึ่งผุดลุกขึ้นค้อนตาเหลือก “เรื่อง

อะไรก็ตามมองหาข้อดีได้หมด สองละสงสัยจริงๆ ว่า ชิมเคย์ทุกซักร้อนกับใครเขาเป็นไหมนี่”

ฉันหัวเราะ ยื่นมือไปช่วยจุดศพที่อยู่ข้างๆ ขึ้นมาอีกหนึ่ง

“รีบซ่อมกันเถอะ แก้ว อืมม...แล้วฟ้าล่ะ” หันมองซ้ายขวาผ่านบรรดาเครื่องดนตรีไทยเต็มห้อง เพื่อหาเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่ง “ยังสอบไม่เสร็จอีกหรือ”

แววตาของคนที่ถูกฉันจุดเปลี่ยนไปที่ทันที “ฟ้าไม่มาหรอก ชิมก็ตั้งแต่นั้นแหละ”

ฉันกะพริบตาปริบๆ ช่วงสามสัปดาห์นี้ ฉันขาดชมรมบ่อยเพราะที่บ้านมีเรื่องตลกป่วยบ้าง เรื่องแต่งงานพี่วินกับพี่ขุนบ้าง จึงไม่รู้จักความเป็นไปของเพื่อนฝูงสักเท่าไร แต่ก็ไม่ใช่ปิดหูปิดตาจนไม่รู้เลย

“สักพักใหญ่ๆ แล้วยะ เลิกกันตั้งแต่ปลายปีสาม นี่ก็ผ่านมาเกินครึ่งปีแล้ว ก่อนนี้ฟ้าก็ดีขึ้นแล้วไม่ใช่หรือ”

“ตราบ้านนั้นกลับมาบ้านเบี่ยนนะสิ” แก้วหรือกันเกราถอนใจ “ไม่รู้รู้สึกบ้างยังงั้นมา ทำมาเป็นถามไถ่ชีวิตฟ้าเหมือนเป็นห่วงนักรักษา แต่ขณะเดียวกันก็ควงสาวแย่งกันซึ่งหน้า ฟ้าเลยสติแตกไปเลย”

ฉันพยักหน้าหงึกๆ พอจะนึกภาพออก เพราะแต่ไหนแต่ไร ฟ้าหรือโสมมาดี...เพื่อนสนิทคนสวยของฉันโกรธแล้วจะน่ากลัวมากๆ โกรธขึ้นมาแต่ละครั้ง คนใกล้ๆ (ซึ่งรวมฉันด้วย) ต้องเผ่นหนีอย่างกับถูกพายุเข้า แล้วเรื่องออกหักครั้งนี้ก็ค่อนข้างหนักหนา ฟ้าคลั่งเป็นพักๆ จนกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

ความรักนั้นก็แปลกนะ เวลาหวานทุกอย่างก็ดีไปหมด หากเมื่อชมแล้ว แก้วอย่างไรรสชาติก็ไม่ดีขึ้น ทำได้แคโยนทิ้ง หาใหม่อย่างเดียว

ฟ้าเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่มีคนรักตั้งแต่ปีหนึ่ง...หนุ่มหล่อกับสาวสวยดาวมหาวิทยาลัยที่ตกหลุมรักในงานแข่งกีฬาสี ความรักของคุณีหวานฉ่ำขึ้นจนคนรอบข้างอิจฉาตร้อน ที่ไหนมีฟ้า...โสมมาดี

ที่นั่นต้องมีเต้...ติสรณ์ เป็นเงาตามตัว

หากถึงกระนั้น เพื่อนสนิทของฟ้า (โดยเฉพาะฉัน) ก็พบหน้าติสรณ์น้อยมาก เพราะเขาเป็นเด็กกิจกรรม จึงมีเวลาให้แฟนเท่านั้น ไม่ได้เข้ามาตีสันทักกับกลุ่มเรา

มีบ้างที่ฟ้าอุตส่าห์นัดแฟนไปเที่ยวกับพวกเราได้สำเร็จ แต่มันก็มักจะบังเอิญตรงกับวันที่ฉันจะติดกิจกรรมนั้นนี่ยู่เสมอ โอตครวนดูอย่างไรฟ้าก็ไม่สนใจจะเปลี่ยนวัน เล่นเอาอดคิดไม่ได้ว่า ดวงฉันกับติสรณ์ต้องไม่สมพงศ์กันอย่างไร เขาวางไปกับเราเมื่อไร ฉันต้องไม่วางทุกทีสิน่า

ไม่ใช่แค่ดวงไม่สมพงศ์เท่านั้น ฉันเกือบจะมั่นใจว่าติสรณ์ต้องไม่ชอบหน้าฉันแน่ๆ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่เปลี่ยนเส้นทางทุกครั้งเวลาบังเอิญเดินสวนกันหรอก

ฉันไม่ได้คิดไปเองนะ! สังเกตมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่า ถ้าฟ้าไม่อยู่ใกล้ๆ เต้จะไม่ยอมเข้าใกล้ฉันเลย บางครั้งเปลอเฉียดเข้ามาโดยไม่ตั้งใจ ก็จะหักมุมเลี้ยวเก้าสิบบองศา ก่อนจะผ่านมาถึงตัวฉัน

แน่นอนว่าฉันงงและไม่แน่ใจ ถึงกระนั้น ช่วงแรกๆ ฉันก็ยังพยายามจะเป็นมิตรด้วยเพราะเห็นว่าเป็นแฟนเพื่อน แต่ติสรณ์ไม่เคยให้ความร่วมมือ ฉันพูดไปสามประโยค เขาจะตอบกลับมาแค่คำหรือสองคำเท่านั้น

‘ครับ’

‘ไม่ครับ’

จากนั้นก็ผละไปหาฟ้าหรือแก้ทันที

เหตุผลคืออะไรก็ไม่รู้ แต่ฉันก็ไม่คิดจะคาดหวัง เพราะเกรงว่าจะกลายเป็นการหาเรื่องกลุ่มให้ตัวเอง

การไม่ถูกชะตาใครสักคน บางครั้งมันก็ไม่มีเหตุผล...ฉันคงโชคร้ายเองกระมังที่แฟนเพื่อนไม่ชอบหน้า

สองคนนั้นหวานชื่นกันจนถึงต้นปีสาม จากนั้นก็เกิดเรื่องทำนอง
มือที่สามที่สี่ที่ห้าขึ้น (ทำไปได้ หนุ่มหล่อสาวสวย ใครๆ ก็วนเวียนเข้ามา
เป็นพักๆ อยู่แล้ว) แม้จะไม่ใช่ร้ายละเอียดมากนัก แต่ฉันเคยได้ยินแก้
บ่นนี่ม่งงกับตัวเองว่า

“ฟ้าก็บ้า เป็นแฟนกันดีๆ จะลองใจหมอนั้นไปทำไม”

“คบกันมาขนาดนี้ ยังต้องพิสูจน์ว่ารักใหม่อีกหรือ”

พอเห็นฉันทำตาใสเหมือนตาปลา แก่ก็เปลี่ยนเรื่องจับ หาก
ลงท้ายก็กำชับเพื่อนๆ ว่า

“ห้ามใครไปยุ่งนะ เรื่องรักๆ เป็นเรื่องของคนสองคน”

ไม่แปลกที่แกจะเป็นคนเดียวในกลุ่มที่รู้สึกจริงจัง เพราะสนิท
กับฟ้ามากที่สุด คบหากันมาตั้งแต่ ม.1 ถึงตอนนี้ก็เกือบสิบปีแล้ว

เรื่องของคนสองคนกลายเป็นเรื่องใครเรื่องมันในช่วงปลายปีสาม
การแยกทางเป็นไปอย่างไม่สวยงามนัก ฟ้าร้องให้อยู่เป็นเดือน
เศร้าซีมอย่างหนักอยู่พักใหญ่ จนเพื่อนแทบจะต้องแบ่งเวรกันเฝ้า ด้วย
กลัวว่าฟ้าจะทำร้ายตัวเอง ส่วนติสรณ์ก็หายลับเข้ากลีบเมฆ ไม่โผล่หน้า
มาให้พวกเราเห็น คงเพราะกลัวจะโดนตำหนิ

แต่นั้นก็ผ่านมาเกินหกเดือนแล้ว และฉันก็แน่ใจว่าฟ้าอาการดีขึ้น
มาก แถมยังเกือบจะมีรักใหม่ด้วยซ้ำ บางที ตานั่นคงเห็นฟ้าดีขึ้นแล้ว
เช่นกัน เลยกลับโอบกอดกลับมา

“ตานั่นคือติสรณ์ใช่ไหม แล้วเขาทำอะไรหรือ” ฉันถามให้แน่ใจ

“ไม่รู้สิ” แก่ตอบอย่างเซ็งๆ “คราวนี้ฟ้าไม่ค่อยยอมเล่าเท่าไร
บ่นอย่างเดียวว่าแค่นั้น จะเอาคืน เกลียดซีหน้า”

ฉันยิ้มเพื่อนๆ แก่อยู่หอห้องเดียวกับฟ้า จึงเป็นคนที่รู้ความเป็นไป
มากที่สุด ลองแก่ไม่รู้เรื่องก็ยากแล้วละ แต่ฉันอาจจะไปลองทะลอมดู
สักนิด เพราะอย่างไรฉันก็เป็นคนที่ฟ้าชอบไว้วางใจใส่มากที่สุด (คงเพราะ
ฉันนั่งฟัง ในขณะที่เพื่อนคนอื่นไว้วางใจกลับ หรือไม่ฉันก็ดูหัวอ่อน

ฟ้าถึงชอบทำตัวเป็นแม่แก่ คอยเตือนนั่นเตือนนี่)

เฮ้อ! หวังว่าจะไม่มีปัญหาละ ช่วงนี้พี่วินยุ่งๆ กับการปรับตัว
หลังแต่งงาน แล้วฉันก็ไม่มีที่ปรึกษาพิเศษคนอื่นเสียด้วย

โดยปกติชมรมดนตรีไทยจะไม่เลิกดึก เว้นแต่วันที่มีงานแสดง
และคืนนี้ก็มีการเก็ยฆณอายุราชการของอาจารย์หลายท่าน ซึ่งจัด
ที่สนามกีฬาตั้งแต่หกโมงเย็นถึงสามทุ่ม

บทบาทของชมรมดนตรีไทยคือ เล่นดนตรีในช่วงหกโมงเย็น
ถึงหนึ่งทุ่ม ซึ่งเป็นเวลาที่รอแขกทยอยเข้ามา หลังจากนั้นพิธีกรจะเริ่ม
ดำเนินรายการ และให้กินอาหารเย็นได้

ถึงจะเป็นการเล่นในช่วงสั้นๆ แต่งานอย่างนี้ต้องยกไปเต็มวง
ทั้งจะเข้ ฆ้องวง ฆ้องวง ฆ้องวง โทนระฆังนา
ฉิ่งฉาบ

งานหนักที่สุดจึงไม่ใช่การใส่ชุดไทยหรือการเล่นดนตรีติดต่อกัน
เป็นชั่วโมง หากอยู่ที่ขั้นตอนการขนย้าย

ขาไปยังว่าแรงดีกันอยู่ แต่ขากลับทั้งเหนื่อยทั้งอิมตื้อ เล่นเอา
ไม่มีใครอยากออกแรงยกเครื่องดนตรีกันเลย

“ไว้พรงนี้ค่อยมาเอาได้ไหม” สองคร่ำครวญ มือกุมพุงที่ยื่น
ออกมาไว้แน่น “สองไม่อยากขยับตัวเลย”

“ไม่ได้!” เทรญญิกประจำชมรมอย่างเพลงเอาจริงเอาจังกว่าเพื่อน
“ขึ้นทิ้งไว้แล้วของหาย ใครจะซดใช้ เงินชมรมยังติดลบอยู่ด้วย”

“อิมแน่นะ!”

ฉันสะดุ้งโหยง เมื่อเก้าเริ่มบิดไม้บิดมือมาจากฉัน

“ไม่สำเร็จหรอก! อิมแก่แล้ว! คนแถวนี้เขารู้มุกนี้กันหมดแล้ว
ด้วย”

“รุ่นน้องปีหนึ่งไง”

ฉันทำหน้าที่เหยก “ไม่เอาอะ! อย่าให้ซิมไปหลอกเด็กเลย เราอยู่ปีสี่แล้วนะ ไม่วางตัวเป็นพี่ที่ดีได้อย่างไร”

ปกติใครเล่นเครื่องดนตรีอะไรก็ต้องดูแลเครื่องดนตรีของตัวเองได้ วันนี้ทุกคนเพิ่งสอบเสร็จแล้วคงเหนื่อยมากจริงๆ จึงเริ่มอแง

“ได้!” สามเสียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน “ถ้ามันทำให้เราไม่ต้องยกมือวงกับระนาดเหล็ก!”

ฉันก่อกตามองท้องฟ้าที่ไร้ดวงดาว ระวังอารมณ์อยากกรี๊ดหนักๆ ลักครั่ง...ทำไมชมรมดนตรีไทยที่นี่ถึงมีแต่ผู้หญิงนะ!

เฮ้อ! คิดว่าภารกิจนี้ง่ายนักหรือไง! มันไม่ใช่แค่เดินไปเรื่อยๆ แล้วจะมีใครมาติดกับสักหน่อย มันต้องเลือกสถานที่ ต้องมองคนเป็นว่าผู้ขายคนไหนที่ซื้หลิแต่ไม่มีมือปลาหมึก เอาเข้าจริงฉันว่าเหนื่อยกว่ายกเองเสียอีก

หากทั้งที่อ่อนใจกับเพื่อน ข้าฉันก็เริ่มก้าวไปข้างหน้า แต่ก้าวไปแค่ก้าวเดียวก็แทบหงายหลัง เพราะเพื่อนรักดันกระตุกชายเสื้อผ้าลูกไม้อย่างแรง

“ซิม! นั่นไงๆ”

จะให้ฉันดูดาวหรือไง

“ทางนั้น!”

หน้าถูกจับหันขวับไปทางเวทีจนคอแทบหัก ฮือ...ยังมีแรงเยอะขนาดนี้ ทำไมไม่เอาไปยกมือวงล่ะ

แล้วสิ่งที่ให้ดูนะ ฉันรู้จักอยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องตื่นเต้นเลย ต่อให้ดูแล้วซัดตาก็เถอะ

“เคยเห็นแล้ว”

“หา! คราวนี้ซิมไม่ล่าหลัง! รู้ข่าวลือกับเขาด้วย”

“ข่าวลืออะไร” ฉันซังกง

“อ้าว! ก็ไหนว่ารู้แล้ว”

“ก็ขิมรู้จักติสรณ์แล้วไง” ไม่รู้จักแย้แล้ว เพราะเป็นแฟนฟ้า
ตั้งสามปี

แต่ต่อให้วันนี้หมอนั้นหล่อเหลาระดับวัวตายควายล้มอยู่บนเวที
รอยยิ้มกว้างขวางมีเสน่ห์ของพิธีกรหนุ่มกลับทำให้ฉันหงุดหงิดมากกว่า
ชื่นชม

ไม่ใช่ความผิดที่จะสดใสและเปล่งประกายเร้าใจสาว ๆ ในวัน
งานเกษียณ แต่คงเพราะฉันอยู่ข้างฟ้า เมื่อฟ้าทุกข์ ก็เลยพานอยากให้
ติสรณ์ทุกข์ตาม...

ถ้าพินิจรู้ความคิดบ้าง นี้ คงถอนใจเฮือกแล้วลงมะเหงกบน
หัวฉัน...เพราะมันไร้เหตุผลสิ้นดี

“ไม่ใช่อย่างนั้น!” สองทำเสียงขัดใจ “ใครให้ดูนายเต้กัน สอง
ให้ขิมดูพิธีกรหญิงคู่หน้านั้นต่างหาก”

สองเป็นอีกคนที่มีภูมิคุ้มกันผู้ชายหล่อสูงมาก ขนาดแก้กับเพลง
ผลอหันไปมองติสรณ์บนเวทีบ่อยๆ สองกลับสนใจแต่พิธีกรหญิง

ฉันหันไปมองอย่างตั้งใจ “อ้อ...”

“รู้จักหรือ”

“ไม่รู้! แต่สวยดีนะ รุ่นเราหรือเปล่า”

“รุ่นน้องปีสามอะ! แพรว...คนที่ เป็นข่าวกับนายเต้ตอนนี่ไง”

“ก็...สมกันดี” ฉันพยักหน้าหงิกๆ “อើ!”

มะเหงกของเพลงลงหัวทันที

ฉันครางฮือ ก่อนจะถามเสียงอ่อยว่า

“ขิมพูดอะไรผิดหรือ”

ถ้าติสรณ์คบกับสาวน้อยคนนั้นไปซะ ฟ้าน่าจะมูฟออนได้เด็ดขาด
ไม่เที่ยวหวังลมๆ แล้งๆ ว่าอาจจะได้คืนดี

“ไม่ผิด...แต่ข้างหน้าโมโห นั้นนะ! นางเอกละครทีวีที่กำลังตั้งอยู่
ตอนนี่เลยนะ”

“ซิมตุลครที่ไหน” แก้วตัวอุบอิบ ถ้ามีเวลาว่าง ฉันอยากไปช่วย พี่วินทำงานมากกว่า ถึงตอนนี้ก็ยังทำอะไรไม่ได้มากก็เถอะ อายุขัย พี่วินจะได้ยืนยาวขึ้นอีกสักหน่อย

“แต่อย่างน้อยก็น่าจะรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนตัวเองบ้างสิ แล้วอย่างนี้นี่แหละจะไปลอบยายฟ้า ฟ้าบ่นเรื่องอะไร ซิมก็คงไม่รู้เรื่อง”

ฉันยิ้มແเหย...ก็จริงละนะ แต่ตอนนี้เรื่องสำคัญกว่าคือ...

“สรุปว่า จะให้ซิมนั่งฟังและทำความรู้จักกับน้องเขาตอนนี้ หรือจะให้ซิมไปหาเหยื่อ”

“หาเหยื่อ!”

คิดแล้ว! ฉันเกือบหลุดหัวเราะ หากรีบทำหน้าที่แล้วเร่งฝีเท้า เดินห่างออกไปทันที

รดับความยากของงานนี้เพิ่มขึ้นตามชั้นปี เพราะ ‘ผู้เคราะห์ร้าย’ ส่วนใหญ่รู้แล้วว่าทำไปก็เท่านั้น มีแต่จะลงแรงฟรีโดยไม่ได้อะไรกลับมา คำเล่าลือเกี่ยวกับตัวฉันกระจายทั่วทั้งมหาวิทยาลัย สารพัดคำขานนามถูกเอ่ยถึงโดยที่ฉันไม่รู้สึกรู้ว่าเข้ากับตัวเองแม้แต่น้อย แถมบางอันยังเซยจนอยากประกาศให้ลั่นโลกว่า ไม่เอา!

ก่อนหินจำแลง สวางามไร้หัวใจ เทพธิดาเกล็ดน้ำแข็ง หรืออื่นๆ ที่...เอ่อ ฉันต้องปิดหูทุกครั้งที่ได้ยิน แต่เมื่อไตร่ตรองดูแล้ว ก็บอกตัวเองว่าอยู่เฉยๆ เอะอะ อย่าไปเถียงจนมันกระหึ่มขึ้นไปอีกเลย

ครั้งนี้ฉันกะว่าเดินเล่นสักสิบห้านาที แล้วค่อยกลับไปบอกเพื่อนๆ ว่า ไม่สำเร็จ แต่ก็ไม่สมหวัง

“หาอะไรอยู่หรือครับ”

‘เหยื่อ’ มาเร็วกว่าที่คิด

“เปล่าค่ะ”

ฉันหันไปมองอีกฝ่ายอย่างพิจารณา ดูอย่างไร้ร่องรอยหนึ่ง

หรือปัสอง เพราะหน้าใสเหลือเกิน

“ไม่เอาดีกว่า ขอช่วยเพื่อนผู้ชายสักคนยังจะสบายใจกว่า ขอให้ผ่านมาสักคนเถอะน่า

ตอบแล้ว ฉันก็เดินต่อ พลังกวาดตามองไปเรื่อยๆ

“อยู่ปีไหนหรือครับ” เสียงนุ่มๆ ยังตามมาอีก

“ปีสี่”

“คณะอะไรครับ”

ฉันหันกลับไป “บริหาร”

เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง “แปลว่าเก่งเรื่องบริหารหัวใจ”

เกือบสำลัก น้องยังเด็กแท้ๆ ทำไมถึงเปลี่ยนได้ขนาดนี้

“ขอเบอร์หรือไลน์ได้ไหมครับ” คราวนี้ตรงไปตรงมาสมกับที่เป็นคนรุ่นใหม่ ฉันอึ้งเล็กน้อย แต่ประสบการณ์ที่มีมานานทำให้อึ้งไม่นานนัก

“ไม่ได้ค่ะ”

“ถ้าเบอร์ไม่ได้ ให้ผมไปส่งได้ไหม”

“ส่ง...ได้หรือคะ” พอกันทีกับความสงสาร เด็กสมัยนี้เหลือเกินจริงๆ รุ่นพี่ก็ไม่เว้น

“ได้ครับ”

“แต่พี่มีเพื่อนหลายคน แล้วยังมีข้าวของอีกพอสมควร” ฉันบอกเสียงอึกอัก “คงไม่สะดวก อย่าดีกว่าค่ะ”

“ได้ นะครับ รถผมกว้าง” เด็กหนุ่มยิ้ม “เดี๋ยวผมช่วยขนของ”

ฉันทำท่าลังเล ทั้งที่ในใจลิ่งโลด...ในที่สุดคำนี้ก็ไหลขึ้นมา

“จะช่วยขนของหรือคะ ขอขอบคุณค่ะ งั้นทางนี้ค่ะ”

แล้วฉันก็หาเหยื่อไปวางแหะที่เก้าอี้สำเร็จ หลังจากนั้นก็เป็นหน้าที่ของพวกนั้นที่จะจัดการให้แรงงานช่วยขนของไปไว้ที่รถต่อละนะ

นี่หน้าเหมือนเดิมอีกรอบ แล้วจึงหยุดภารกิจเฉพาะกิจครั้งนี้
โชคดีที่วันนี้ของไม่เยอะมาก ขอคนช่วยแค่สองคนก็คงพอ

ทรุดนั่งลงกับม้าหินอ่อนหน้าหอประชุม แล้วลูบหน้าลูบตาตัวเอง
เบาๆ

การกลับไปของฉันมักจะสร้างปัญหาเสมอ เพราะแรงงานจะเขม่น
กันเอง ดังนั้นฉันจึงชอบหลบจนกระทั่งรถพร้อมจะออกเดินทาง

ความว่างทำให้หอดคิดเรื่อยเปื่อยไม่ได้

มีคนเข้าหาฉันมากหน้าหลายตาตั้งแต่เริ่มเข้าวัยสาว หากทั้งที่มี
ตัวเลือกมากมาย ฉันก็ยังไม่เข้าใจผู้ชายเลยสักนิด และไม่รู้สึกลอย
ใจทำความเข้าใจด้วย

ผู้ชายที่ฉันสนิทด้วยและคิดว่าเข้าใจพอควรก็มีแค่พ่อ ตา ตาเล็ก
คุณลุง และพี่วิน ซึ่งคนเหล่านั้นเอ็นดูฉันอย่างลูกหลาน หรือน้องสาว
ไม่มีใครสนใจหน้าตาหรือรูปร่างของฉัน (ยกเว้นเวลาที่โหมรจัดจน
เหมือนผีดิบ พี่วินถึงจะหันมามองน้องสาวคนนี้อย่างอ่อนใจ)

ตาสองข้าง ปากหนึ่งปาก จมูกสองรู หูสองข้าง หน้าอกก็แค่คับซี
(หรือดี เวลานั้นหน้าตัวขึ้น) เอวกียี่สิบสองเท่าสาวๆ ทั่วไป สะโพก
ก็ขนาดปกติ ขาฉันอาจเรียวยาวหน่อย แต่ก็ไม่ได้ดูผิดแปลกจาก
เพื่อนคนอื่น ผิวอาจจะขาไปหน่อย แต่ก็ไม่ถึงกับขาเผือก ตูอย่างไร
ฉันก็แค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

หากรูปร่างหน้าตาฉันกลับเป็นที่ถูกใจของเพศตรงข้ามมาก...
มากเกินไปด้วยซ้ำ

ถึงแม้จะเคยได้ยินคำว่ารักแรกพบ แต่ฉันกลับจินตนาการ
ไม่ออกเลยว่า คนเราจะรักใครสักคนเพียงเพราะชอบรูปร่างหน้าตา
ได้อย่างไร พ่อกับแม่ฉันเป็นเพื่อนกันเกือบห้าปีที่จะคบหาเป็นแฟน
ที่ขุ่นกับพี่วินก็รู้จักกันร่ำว่าจะสิบปีถึงแต่งงานกัน

ฉันเลยรู้สึกแปลกๆ ทุกครั้งยามคนแปลกหน้าเอ่ยคำว่ารัก

หรือชอบ

‘รัก’ ทั้งที่ไม่เคยพูดคุยกับฉันเลยนะหรือ

‘ชอบ’ ทั้งที่ไม่รู้ว่าฉันเป็นอย่างไรนี่ะ

แล้วฉันจะเชื่อได้อย่างไรว่า สิ่งที่คุณชอบคือตัวฉันหรือแค่ถูกใจ
ภาพลวงตาที่คุณคิดไปเองว่าฉันเป็น

“ดี” องการแรงงานเพิ่มใหม่”

เสียงถามลอยมาจากด้านหลังเหมือนไม่เจาะจงตัว แต่กระแทก
ใจดำจนฉันคะมำไปด้านหน้า หัวเกือบกระแทกโต๊ะม้าหินอ่อน

เมื่อหันกลับไปก็เจอคนคุ้นหน้า แต่ไม่คุ้นเคย

ฉันรู้เสมอว่าเขาเป็นใคร แต่ถ้าถามถึงส่วนที่ลึกลงไปกว่า
หนังหน้าที่ติดอันดับหนุ่มหล่อของมหาวิทยาลัยแล้ว ฉันไม่รู้อะไร
เกี่ยวกับผู้ชายคนนี้เลย

แปลกมากที่เขาเป็นฝ่ายเข้ามาคุยกับฉันก่อน...เป็นครั้งแรกในรอบ
สามปีกว่า

ฉันสบตาเขาได้แค่ไม่กี่วินาทีก็หลบตาลงมองต่ำ...ตอนเขาอยู่บน
เวทีก็ว่าหล่อมากแล้วนะ พอมาดูในระยะประชิดแล้วยิ่งเห็นชัดว่าหล่อ
สุดๆ ไปเลย ไม่แปลกที่ฟ้าจะคลั่งหน้าตาของติสรณ์มาก พระเอก
หน้าไหนก็ห้ามยกมาเทียบ

แต่เทียบกับพีวินแล้ว...คนละแบบ

พี่ชายฉันหล่อเท่าให้ความรู้สึกว่ามีเสน่ห์แบบเพศชาย ติสรณ์
หล่อไปทางหนุ่มหน้าหวาน

สมัยก่อนเวลาเขามองฟ้าอย่างอ่อนหวาน ว่ากันว่ามดงานรอบด้าน
ล้วนตายคาน้ำเชื่อมเป็นทางยาว

ถ้าถามพี่ซุน พี่ซุนคงตอบทันทีว่า พีวินหล่อที่สุด (ถ้าอยู่
ลับหลังพีวินละก็นะ) แต่ฉันกลับตอบไม่ได้ว่าใครหล่อสุด เพราะ...

ไม่รู้สิ ฉันไม่เคยมีสเปกด้วย

หล่อแล้วอย่างไรละ ก็แค่อาหารตาชั้นดี ถ้าทำให้หัวใจฉันสิ้นไหว
ไม่ได้ก็ไม่มีประโยชน์

ว่าแต่เขามาคุยกับฉันทำไม...ตอนคบกับฟ้า ไม่เคยเห็นฉันอยู่ใน
ในสายตาแท้ๆ อาจเคยปรายตามองบ้าง แต่พอสบตากัน เขาก็มักจะ
เดินไปทางอื่น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นทางที่ฟ้าอยู่ จนฉันเชื่อว่าถูกเกลียด
ชั้หน้าแรกพบด้วยซ้ำ เมื่อเขาเลิกกับฟ้าแล้ว เราก็เหมือนไร้ตัวตนต่อกัน
แล้วทำไมอยู่ๆ ถึง...

“ยิ้มหวานให้ผมสักที แล้วผมจะช่วยคุณชนของ” เขาแจ้ง
จุดประสงค์ชัดเจนขึ้นก่อนที่ฉันจะคิดไปไกล

ไม่แปลกเลยที่คนคนนี้จะรู้ เพราะฟ้าคงเคยเล่าให้เขาฟังว่า
บางครั้งฉันก็ใช้วิธีนี้หาคนช่วย แต่ถ้าเขาอยากแสดงน้ำใจ ก็ควรจะไปหา
แก้มากกว่า เพราะรองจากฟ้าแล้ว เขาสนิทกับแก้มากที่สุดในกลุ่มเรา
จะให้ฉันตอบอย่างไรได้ นอกจาก..

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณ” ฉันตอบอย่างสุภาพ ดีหน้าเรียบสุดชีวิต
ขณะลุกขึ้นยืน

การเอาตัวไปเกี่ยวข้องกับ ‘แฟนเก่า’ ของเพื่อนจะทำให้ฟ้า
ไม่สบายใจ ถ้ามว่าเสียตายนไหมที่ไม่มีโอกาสรู้จักคนคนหนึ่งที่อยู่เข้าทำ
ไม่น้อย คำตอบคือไม่!

มันไม่สำคัญอะไรเลย คนในโลกนี้มีมากมาย ขาดไปสักคน
จะเป็นไรไป

ฟ้าสำคัญกว่าเพื่อนใหม่สักคนแน่นอน!

ติสรณ์จ้องตาฉันคล้ายตั้งใจจะอ่านความรู้สึก

ฉันรีบเดินไปทางอื่น แต่ก็หันเห็นริมฝีปากบางเฉียบสีชมพูเม้ม
นิดๆ เขาคงรู้ว่าฉันเจตนาเลียงเขา (หมอนี่หน้าหวานถึงขั้นเคยมีผู้ชาย
มาดแมนมาจีบ จนฟ้ากรี๊ดใส่พวกเราไปทั้งสัปดาห์ (รักษามาตกับแฟน)

แต่ที่ปากชมพูไต้หวันนี่น่าจะเพราะช่างแต่งหน้าใจเอาจริงมากกว่า)

เมื่อเลิกกับฟ้า เพื่อนฟ้าก็ต้องถอยห่างจากเขาด้วย นี่เป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่หรือ (ถึงในกรณีของฉันจะเรียกว่าถอยห่างไม่ได้ก็เถอะ เพราะก่อนหน้านี้เราก็กั้นกันสุดๆ อยู่แล้ว)

“เดี๋ยว!” เสียงเรียกหัวนินิตๆ หากใบหน้าได้รูปกลับก้มลง นัยน์ตาลุบต่ำจนเห็นขนตาวาวเป็นแพน้าติดเล่น “ฟ้าเป็นยังไงบ้าง”

อ้อ! เสียงในใจฉันดั่งลั่น นี่เอง... เหตุผลที่เขาเข้ามาพูดกับฉัน

“สบายดีค่ะ” ตอบเสียงใส

จะให้ตอบเป็นอื่นได้อย่างไร ฉันไม่รู้ว่ามีผู้ชายคนไหนใส่ใจกับการที่ฟ้าตัดเขาไม่ขาดหรือเปล่า ดังนั้นฉันจะไม่ให้คำตอบที่ทำให้เขาดูถูกฟ้าได้เด็ดขาด

คิวเข้มขมวดน้อยๆ... ไม่พอใจกับคำตอบนี้หรือ เขาคาดหวังให้ตอบว่าฟ้าใกล้ตายแล้วหรือไง

“ก็ดี”

แต่สีหน้าหายไม่เห็นจะเหมือนคำพูดเลย... ฉันค่อยๆ ถอยห่าง

“อย่าเพิ่งไป ชิม” น้ำเสียงร้อนรนนินิตๆ ก่อนเมื่อใหญ่ร้อนผ่าวจะเอื้อมออกมาคว้าข้อมือเล็กๆ ของฉัน เล่นเอาฉันสะดุ้งโหยง พยายามดึงมือกลับ แต่ก็ไม่หลุด แรงที่กุมหนักจนรู้สึกถึงทั้งนิ้วมือและฝ่ามือที่ร้อนกว่าอุณหภูมิร่างกายฉัน...

...ทำให้รู้สึกวูบวาบจากแขนขึ้นมาถึงอก...

พี่วินไม่เคยรวบข้อมือฉัน พ่อ คุณลุง ตา ตาเล็กก็ไม่เคยทำ มีเพื่อนผู้หญิงบางคนทำบ้างตอนจะลากฉันไปไหนแต่ก็ไม่เคยรวบรอบ

นี่จึงเหมือนครั้งแรกในชีวิตที่มีใครกำข้อมือฉันไว้หมด

ชิม... หัวใจฉันกระตุก เพราะนี่ก็เป็นครั้งแรกอีกเช่นกันกันที่ติสธรณ์เรียกชื่อฉัน ปกติจะเป็น...คุณ หรือไม่ก็...คุณ! (เท่านั้นแหละ เพราะเราพูดกันนับประโยคได้)

แม้จะสับสนไปชั่วขณะ แต่นี่มัน...เกินไปแล้วนะ! ถือดีอย่างไร มาจับมือฉัน!

ฉันคงเพลอแสดงออกทางสีหน้า เสียงของอีกฝ่ายจึงทอดอ่อนลงทันที

“ผมไม่ใช่ศัตรู ไม่ใช่คนที่คุณต้องระวัง”

การจับกุมก็คลายลงเล็กน้อย แม้จะหลวมขึ้น ฉันกลับดึงมือไม่หลุด

“ผมแค่อยาก...” เสียงเขาต่ำลึกและเบาขึ้นเรื่อยๆ “...ก็แค่...”

ฉันงยหน้าขึ้นมองตรงๆ เพราะกำลังโกรธเลยจ้องหน้าเขาได้นานกว่าปกติ ผลคือติสธธเป็นฝ่ายหลบตาก่อน เสียงพุดตะกุกตะกักต่างจากบนเวทีหน้ามือเป็นหลังมือ

“...ผมแค่...จะขอ...”

“คุณก็เข้าไปคุยกับฟ้าแล้วนี่คะ” ข้อมูลจากแก้มมีประโยชน์ตอนนี้เอง “ทำไมไม่ถามเองล่ะ ถ้าไม่กล้าก็ลองถามแก๊ดูลิคะ คุณน่าจะคุ้นกับแกร์องจากฟ้าไม่ใช่หรือ”

“แก๊ไม่ยอมคุยกับผม...เรื่องนี้”

“แล้วคุณคิดว่าฉันจะยอมคุย?” ฉันย่นเสียงสูง “คิดว่าฉันเป็นเพื่อนแบบไหนกัน!”

“ใจเย็นก่อนซิม” เขาแทรกเสียงขึ้นมาก่อนฉันจะไม่โจนหน้ามีดใช้หัวโป่งลูบหลังมือฉันเบาๆ คล้ายจะปลอบ แต่มันทำให้ฉันกระตุกเหือกพอดั้งหลักได้ก็กระซอกมือตัวเองเต็มแรงจนหลุดจากการจับกุม

การลูบหลังมือสาวเป็นเรื่องปกติของผู้ชายคนนี้หรือไง... จากกำมือก็ตามมาด้วยลูบมือ...ถ้านี่เป็นเรื่องปกติของเขา ก็ถือว่าเขาอยู่คนละโลกกับฉัน

ในโลกของฉัน คนที่ตะตองตัวฉันได้มีแค่คนที่สนิทใจด้วยเท่านั้น

“ผมคิดว่า เราน่าจะคุยกันได้...อย่างคนมีการศึกษา ไม่เอาอารมณ์มาเป็นหลัก”

หมายความว่าอย่างไร เขากำลังกล่าวหาพวกเราว่าไม่มีการศึกษา อยู่ใช่ไหม

รู้ตัวว่ากำลังพาล ฉันเลยกุมมือตัวเองแน่นเพื่อควบคุมอารมณ์
ติสรณ์ถอนใจหนักๆ แล้วยกแขนขึ้นดูนาฬิกา

“ผมมีเวลาไม่มากนัก อีกครึ่งชั่วโมงต้องกลับไปเวที แต่หาโอกาส
คุยกับคุณยากเหลือเกิน ขอเบอร์โทร. ให้ผมได้ไหม”

ฉันเกือบพลอยแยกเขี้ยวให้ หากติสรณ์คงสังเกตเห็นนัยน์ตา
วาววับเหมือนลูกหมา เขาเลยรีบพูดว่า

“ซิม...ผม...” เขาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง หากเมื่อมองท่าทาง
ของฉัน ก็เหมือนจะเปลี่ยนใจทันควัน

“...ห้วงฟ้า ถึงจะเลิกคบกันแล้ว ผมก็ยังห้วงแบบเพื่อน ตอนนี้
ฟ้ากำลังเล่นกับไฟ ผมพยายามเตือนแล้ว แต่ฟ้าไม่ฟัง ใช้อารมณ์
ประชดประชันอย่างเดียว ผมคงทำอะไรไม่ได้ถ้าซิมไม่ช่วย”

เสียงเขาเบาต่ำ คล้ายกำลังรู้สึกผิด จนชวนให้รู้สึกสงสาร แต่
ขณะที่พูด เขาไม่ยอมสบตาฉันเลย...ไม่เลยสักนิด

แล้วคุณคิดว่าคำตอบของฉันจะเป็นอย่างไรล่ะ

ฉันอาจเป็นเพื่อนที่ไม่ดีเท่าไรนัก แต่...ปัญหาของฟ้า ฉันสืบเองได้
ไม่ต้องพึ่งติสรณ์หรอก

ดังนั้น ระหว่างการลอบติดต่อกับติสรณ์แล้วทำให้ฟ้าโกรธ
กับการเสียเวลาสืบหาอันตรายที่ผู้ชายคนนี้อ้างถึงด้วยตัวเอง ฉันเลือก
อย่างหลัง

“ขอบคุณที่ห้วงฟ้าค่ะ จะดูแลฟ้าให้ นะคะ” ฉันโน้มตัวลงพลา
งตอบอย่างสุภาพ จากนั้นจึงหันหลังให้เขาและเดินหนีไปตั้งอู่

“ซิม” เสียงหัวเรียก “ทำไมต้องตั้งป้อมกับผม”

“เปล่าค่ะ” ตอบชัดเจน โดยส่วนตัว ฉันไม่มีความรู้สึกใดๆ ต่อ
ติสรณ์ ฉันแค่...ไม่มีวันร่วมมือกับเขา “แต่เพราะการยุ่งเกี่ยวกับคุณ
จะทำให้ฟ้าไม่สบายใจ ฉันเลยจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงคุณ...เพื่อฟ้า”

...ไม่มีความจำเป็นต้องสร้างศัตรู...แค่ทำให้ชัดเจน ฉันเลยย้ายไป
อีกครั้งว่า

“ฉันไม่ได้รังเกียจคุณเป็นการส่วนตัว แต่อย่าเข้ามาคุยกับฉัน
อีกเลย”

แววตาของติสรณ์ที่จ้องกลับมาทำให้ฉันกลืนหายใจ...เสียวใจ
แค้นใจ หรือผิดหวัง...อย่ามองอย่างนั้นสิ อย่ามองด้วยแววตาเหมือน...
คนที่ถูกทำร้ายอย่างหนัก

ต่อให้เป็นคนที่ถูกหักอก ยังไม่มองฉันอย่างนี้เลย

ฉันรู้สึกจริงๆ นะ! เหมือนคำตอบของฉันทำร้ายจิตใจเขาอย่าง
แสนสาหัส

ทำไมล่ะ เขาน่าจะคาดเดาคำตอบได้ล่วงหน้าอยู่แล้วนี่นา เราเป็น
คนแปลกหน้า การกระทำใดๆ ไม่น่าจะมีผลต่อหัวใจและความรู้สึกได้
รุนแรง

ฉันอึดอัด หายใจไม่ออก...ถ้ามองตาเขาต่ออีก ฉันคง...หายใจ...
ไม่ได้อีกต่อไป...บ้าแล้ว! ฉันรีบถอนสายต๋ายไปมองทางอื่น

ทั้งที่ควรจะจบแค่ประโยคที่แล้ว แต่กลับรู้สึกเหมือน...ถ้าไม่ได้
พูดต่ออีกสักนิด ฉันจะก้าวขาออกไปไม่ได้

“ถ้าคุณหวังดีกับฟ้าจริง ก็คงจะเข้าใจที่ฉันพูดนะคะ”

ฉันไม่รู้เหตุผลที่ฟ้าเลิกกับติสรณ์ และมันก็ไม่ใช่เรื่องที่คนนอก
จะเข้าใจได้ ฉันทำได้แค่ช่วยคำจูนจิตใจเพื่อนสนิทเท่านั้นและไม่ทำให้
มันแย่ลง

ตอบเขาไปแล้ว ฉันก็รีบเดินกลับไปหาเพื่อน โดยสั่งตัวเองว่า
ห้ามหันกลับไปมองด้านหลังเด็ดขาด

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นออฟฟุสในตำนานเทพเจ้ากรีก...
ข้างหลังมีคำสาป ถ้าฉันหันกลับไป จะไม่สามารถไปจากโลกแห่ง
ความตายได้ตลอดกาล...

ก่อนกลับบ้าน ฉันแวะไปที่หอพักเพื่อเยี่ยมเพื่อนสนิทที่โดด
กิจกรรมชมรม

ร่างเพรียวบางนอนขดอยู่ที่ใต้ผ้าห่ม ใบหน้าขาวเรียวซุกแนบหมอน
แสดงท่าทีว่าไม่อยากพูดกับฉันอย่างชัดเจน

“ฟ้าไม่สบายหรือเปล่า” ฉันเรียกเสียงอ่อน วางมือลงบนข้อมือ
เล็ก...ฟ้าดูบอบบางเหมือนแก้วที่พร้อมจะแตกออกทุกเมื่อ ถ้าติสรณ์
กุมข้อมือเล็กๆ นี้ ก็น่าจะทำได้รอบเหมือนกัน “ไปหาหมอไหม”

“ไม่เป็นอะไร แค่อยากนอน”

ไต่กันซึ่งหน้า...ฉันยิ้มแหย คงต้องหาเรื่องมากระตุ้นเพื่อจุด
ไฟชีวิตในตัวฟ้า

“วันนี้ชิมเจตติสรณ์”

นัยน์ตาหมดอาลัยตายอยากเมื่อครู่ของฟ้าเป็นประกายวาบขึ้นมา
ทันที ร่างกายที่ขดอย่างอ่อนแรงก็กระเดิงขึ้นนั่งแล้วหันมาจ้องอย่างจะ
กินเลือดกินเนื้อ

ดูสนใจฉันมากขึ้นอย่างชัดเจน แปลว่า ฉันเลือกบทสนทนาได้ดี...
เปลวๆ จะดีเกินไป เสียงฟ้าจึงดังขึ้นจนแก้วหูแทบแตก

“บอกชิมแล้วไงว่า ห้ามเข้าไปใกล้คนคนนั้น!”

“ชิมเห็นเขาบนเวทีจ้า” ฉันบอกเสียงใส โทกทกขาวเพื่อความ
สบายใจของคนป่วยที่ค่อนข้างขงวับ “ดูติสรณ์แข็งแรงและมีความสุข
ดีมากเลย ฟ้าจะยอมแพ้เขาหรือ”

“ฟ้าไม่สนใจคนคนนั้นอีกแล้ว เขาจะมีใคร อยู่กับใครก็ไม่เกี่ยว
กับฟ้า” ปากว่าไม่สน แต่ปฏิกิริยาของฟ้ากลับรุนแรงเมื่อได้ยินชื่อ

แฟนเก่า “พะ...ฟ้ามีแฟนใหม่แล้วด้วย! แต่อย่างไร ชิมก็ห้ามไปยุ่งกับเขาเด็ดขาด!”

ฉันเบิกตากว้าง แก้วที่นั่งพังเงียบๆ มาตลอดถึงกับเกือบพลัดตกจากเก้าอี้

“ไม่ยุ่งกับแฟนใหม่ฟ้าเด็ดขาด” จะเป็นใครก็ไม่รู้ แต่ต้องเอาใจฟ้าไว้ก่อน

“ไม่ใช่!” คนป่วยกรี๊ดใส่หน้าฉัน ความอ่อนหวานเปราะบางหายวับในพริบตา “ห้ามยุ่งกับเขา...กับ...กับ...แต่เด็ดขาด!”

“ตั้งแต่เมื่อไรฟ้า” แก้วไวยลั่น “ทำไมแก้วไม่รู้เรื่องเลย”

ฟ้าไม่ยอมตอบคำถาม แววดาแสดงถึงการตัดสินใจที่เด็ดขาดจนฉันสะกิดใจคำพูดของติสรณ์ขึ้นมา...ฟ้ากำลังเล่นกับไฟ

“ฟ้าคบกับใครหรือ” ฉันถามเสียงอ่อน กะจะค่อยๆ ทะล่อมให้บอกว่า ไซ้กองไฟที่ติสรณ์อ้างหรือเปล่า

“ชิมไม่รู้จักหรือ”

ก็พออ้างได้ เพราะฉันไม่ค่อยสนใจใครเท่าไร

“ชิมไม่รู้ แต่แก้วอาจจะรู้...ฟ้าคบกับใคร ทำไมคราวนี้ไม่เล่าให้แก้วฟัง” แก้วหงุดหงิดมากขึ้นทุกที คงเพราะเป็นห่วง “ต้องเป็นพวกที่แก้วห้ามฟ้าไว้แน่ๆ เลยใช่ไหม”

เงียบกริบ...ซึ่งก็เท่ากับยอมรับนั่นแหละ

“ฟ้า” แก้วก้าวยาวๆ มายืนข้างเตียงแล้วเขย่าวางเพรียวบางแรงๆ

“พวกตัวอันตรายนั่นไซ้ใหม่! อย่าทำอย่างนี้เลยนะ”

“เหมสั๊ไม่อันตราย!”

ฟ้าคงทนการเขย่าไม่ได้ เลยกรีตออกมา

แก้วตัวแข็งทื่อทันที ในขณะที่ฉันอึ้ง...ลองคิดดูสิ ขนาดคนไม่สนใจสิ่งแวดล้อมอย่างฉันยังรู้จักชื่อนี้เลย

เหมสั๊...เป็นที่รู้จักดีในรุ่นเราในเรื่องความเป็นเพลย์บอย คบ

พัน ทั้งเป็นว่าเล่น แต่เพราะเขารวยมาก หน้าตาก็หล่อชนิดไม่ต้องเหลา แถมยังกะล่อน...เอ๊ย! มีเสน่ห์ ผลคือมีผู้หญิงหลายคนยอมบินเข้า กองไฟ โดยหวังว่าตัวเองจะเป็นน้ำที่ดับกองไฟได้

แต่...จนถึงเดี๋ยวนี้เทมส์ยังโสดเป็นพักๆ ไม่เลิก

และล่าสุดเมื่อต้นปีสี่...มีรุ่นน้องคนหนึ่งถึงขั้นกรีดข้อมือเพื่อ ประชดที่ถูกเทมส์ทิ้ง แต่ฝ่ายชายกลับไม่รู้สึกรู้สา ยังคงจีบสาวได้ เป็นปกติ

ที่สำคัญไปกว่านั้น...เพลย์บอยที่ไร้ความจริงจ้งมาจับคู่กับฟ้า ที่ทุ่มเทกับความรักรักสุดชีวิต...ฉันหันไปสบตากับแก้ว กลืนน้ำลายลงคอ ยากเย็น เราทำหน้าที่ของกันทั้งคู่

“คนคนนี้ได้ไม่ นะ ฟ้า” แก้วรีบห้าม

“ทำไมจะไม่ได้ เขาบอกว่าชอบฟ้า แล้วเขาก็เทกแคร์ฟ้าดีมาก”

แก้วลอกตา “เขาหวังผลนะสิ ได้ตั้งใจก็ทิ้งขว้าง”

“ฟ้าดูแลตัวเองได้” สาวสวยเซ็ดหน้าขึ้น “ฟ้าไม่ใช่รุ่นน้องที่หลอก ง่ายนะ ชิมนั่นแหละ ระวังจะถูกหมอนั้นหลอกใช้! ถ้าไม่อยากเสียใจ ก็ห้ามยุ่งเกี่ยวกับเขาเด็ดขาด!”

แก้วทำหน้าที่หนักใจ ไม่มีประโยชน์ที่จะบรรยายความชั่วร้ายของ เทมส์ เพราะเรื่องนี้ดังมาก ไม่มีทางที่ฟ้าจะไม่รู้

แต่รู้แล้วรับได้นี่สิ...ที่พวกเรากลัวกันมากกว่า

ถ้าฟ้าเป็นสาวรักสนุก ฉันกับแก้วคงปล่อยให้เล่นกับกองไฟ ตามสบาย แต่...ฟ้าเป็นพวกจริงจังกับความรักรักใคร่ที่ทุ่มเทสุดชีวิต ตอนนอกหักจากติสรณก็ปางตายแล้ว นี่จะมาเสี่ยงกับพวกรักเล่นๆ อย่าง เทมส์อีก แล้วที่คบนี้ก็ไม่รู้ว่าแค่ประชดติสรณเรื่องแพรวาหรือเปล่า

ไม่มีพวกเราคนไหนอยากเห็นฟ้าแตกสลายอีกรอบหรอกนะ

ฉันปรึกษากับแก้วทางสายตาว่าเราจะทำอะไรได้บ้างไหม แต่กลับ ไม่ได้คำตอบใดออกมา นอกจากการซ้อนตาขึ้นมองเพดานอย่างหมดหวัง

เฮ้อ...ความรัก...

โศกดีแล้วที่ฉันไม่มีมัน

ไม่สิ...ถ้ามีแล้วมีคนดูเเลอย่างดีตลอดเวลาอย่างพี่ชุนนี่น่าสนใจ

อยู่นะ!

2

แอบแฝง

6เรื่องความรักของฟ้ากลายเป็นประเด็นร้อนในกลุ่มของเราอย่างรวดเร็ว ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะต่อให้ต่อต้านสักเพียงใด พวกเราก็ทำอะไรไม่ได้เลย ฟ้าไม่ยอมฟังคำเตือนของใครทั้งนั้น

ผู้หญิงอ่อนหวานแต่หัวแข็งนี้จัดการยากสุดๆ เลย!

ทำไปทำไม ก็ต้องสุขหัวประชุมกันที่คอนโดฯ ของสองเป็นรอบที่ห้า...เพราะสองเป็นคนเดียวที่มีห้องส่วนตัว ไม่มีญาติเต็มบ้านเหมือนเพลงหรือฉัน และไม่ได้อยู่ร่วมกับตัวต้นเรื่องเหมือนแก้ว

“ยาวที่สุดก็เดือนนะ” เพลง...สาวร่างผอมเพรียวจนเพื่อนๆ กลัวจะปลิวไปตามลม ถามเสียงเครียด

“หนึ่งถึงหกเดือน” แก้วตอบอย่างอ่อนใจ “ขึ้นกับความใจแข็งของฝ่ายหญิง ถ้าโอนอ่อนเมื่อไรก็นับถอยหลังได้เลย ไม่นานหมอนั้นก็เบี้อ”

ฉันมองซ้ายที่ขวาที ก่อนเอ่ยเสียงปลอบประโลมว่า

“ที่พวกเราได้ยินมาก็แค่ข่าวลือ เหมส้อาจจะไม่ใช่อย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ หรืออีกที่เขาอาจจะยังไม่เจอผู้หญิงที่รักจริง เลยเปลี่ยนไปเรื่อยๆ

ครั้งนี้ เขาอาจจะรักฟ้าจริงก็ได้ล่ะ”

เก้าส่ายหัวรุนแรง ยืนยันชัดเจนว่า “ยาก! ก็คนแล้วว่าคิดว่า จะปราบพ่อเพลย์บอยอยู่ ร้ายๆ อย่างน้องนิชา...ที่แรกก็มั่นใจนักหนา ว่าเอาอยู่มือ แต่สุดท้ายก็หลุด เล่นเอาปางตาย เพราะฉะนั้น เราต้อง ชัดขวางสุดกำลัง”

เรื่องของนิชालือลั่น เพราะสาวน้อยคนนั้นกรีดข้อมือต่อหน้า เหมล์เพื่อประชดที่ถูกตัดสัมพันธ์ แถมยังทำในมหาวิทยาลัย มีพยาน เต็มไปหมด ผลคือเพื่อนๆ ของสาวน้อยต้องตาลีตาเหลือกพาสาวเจ้า ไปโรงพยาบาล

เรื่องใหญ่ขนาดนี้ ทำไมฟ้าที่แสนเรียบร้อยถึงกล้าคบหากับ ตัวต้นเรื่องอีก ต่อให้หลักๆ เป็นเพราะนิชาปล่อยให้อารมณ์ครอบงำ แต่เหมล์ก็มีส่วนผิดที่เคลียร์กับรุ่นน้องคนนั้นไม่เข้าใจ

เก้ากับเพลงเป็นเด็อดเป็นร้อนชัดเจน ผิดกับคนคร่ำครวญเก่ง อย่างสองที่เจียบสนิท ไม่สนับสนุนและไม่ต่อต้านการคบกันของเหมล์ กับฟ้า

“แต่แปลกนะ!” อยู่ๆ เก้าก็หันมาที่ฉัน “เหมล์ชอบคนสวย ทำไม ถึงไม่เคยหยอดชิมเลยล่ะ”

ฉันกะพริบตาปริบๆ หากก็ตั้งตัวได้รวดเร็ว รีบยิ้มหวาน ตอบ เสี่ยงใส่ว่า

“ขอบใจที่ชมชิมว่าสวยจ้า”

เก้าค้อนทันที ฉันหัวเราะเหะๆ พยายามไม่หันไปมองสอง ขณะตอบว่า

“พ่อของเหมล์รู้จักกับพี่วิน...ก็อย่างที่รู้จักัน”

คนทั่วไปคิดว่าพี่วินเป็นพี่ชายขี้หวง ผู้ชายคนไหนจะเข้าหาฉัน ต้องผ่านการประเมินก่อน ทั้งที่ความจริงพี่วินไม่เคยถาม แต่ฉันชอบ วึ่งไปเล่าเพราะอยากหาคนหัวเราะด้วยกัน พี่วินเลยจำใจช่วยประเมินให้

ทำให้กลายเป็นกิจวัตรของเรา...ที่เพื่อนฉันรู้ทุกคน

พี่วินไม่เคยห้ามใครจีบฉัน แต่พูดที่เล่นที่จริงทำนองห้ามใคร
ทำเล่นๆ กับฉันมากกว่า และนั่นคงเป็นเหตุผลหนึ่งที่เทมส์ไม่เคยคิด
จะยุ่งกับฉัน (ไม่ใช่เพราะฉันสวยไม่พอแน่นอน!) และอีกเหตุผลคือ...

“เขาไม่ควรจะยุ่งกับใครในกลุ่มเรา”

สองจึงมำกับตัวเองเบาๆ พอได้ยินกันสองคน แต่เมื่อฉันหันไป
มอง เพื่อนก็ส่ายหัวลูกเดียว

การประชุมของพวกเราจบลงโดยไม่ได้ข้อสรุปเพิ่มเติม ข้อเสนอ
เช่น ขอร้องเทมส์ ลงไปเดินพราดๆ ให้ฟ้าเปลี่ยนใจ ถูกโยนลงตะกร้า
ไปอย่างรวดเร็ว

ข้อสรุปเดียวที่พวกเราได้คือ...พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ แม้จะเป็น
พรุ่งนี้หลายครั้งแล้วก็ตาม

ขณะเตรียมจะก้าวออกจากห้อง สองก็คว้าแขนฉันไว้ แล้วกระซิบ
เบาๆ เพื่อไม่ให้สองคนที่เดินนำไปก่อนได้ยินว่า

“สองจะลองคุยกับเขาให้”

ฉันพยักหน้าหงิกๆ

“แต่ไม่รู้ว่าจะได้ผลไหม อย่าเพิ่งบอกเพลงกับแก่นะ เดี่ยวบ่น
สองอีก”

สองน่าจะเป็นคนที่ลำบากกับเรื่อง ‘แฟนใหม่ฟ้า’ มากที่สุดแล้ว

๒ ชั่วโมงถัดมา ในห้องเลกเชอร์ที่ยังมีคนรอเรียนประปราย สอง
ตีหน้ามุ่มมานั่งข้างๆ ฉัน ก่อนจะเล่าบทสนทนาว่าไมโทที่เกิดขึ้นผ่าน
โทรศัพท์ให้ฟัง สรุปความได้ทำนองว่า

“ได้ใหม่...”

สองลองเอ่ยขอด้วยประโยคเรียบง่าย แต่เทมส์ตอบง่ายยิ่งกว่า

“ไม่ได้”

“แต่ฟ้าเป็นเพื่อนสองนะ เพื่อนของสองน่าจะเป็นคนต้องห้ามสิ!
ถ้าต่อไปฟ้าเลิกคบสองจะทำยังไง”

เทมส์หัวเราะกวนโมโห ตอบเสียงยียวนว่า

“เรื่องของเธอ ไม่ใช่เรื่องของฉัน”

“เทมส์!” สองกรีดผ่านโทรศัพท์

“ถ้าไม่อยากให้เพื่อนเธอโกรธ ก็ย้ายนิตเดียว ถอนหมั้นสิ”

“เทมส์ก็ถอนเองสิ”

“ไม่ละ ของหมั้นเป็นลิปลั่น ถ้าฉันถอนหมั้น ก็ตกเป็นของ
ครอบครัวเธอหมดนะสิ เธอต่างหากที่ต้องถอนหมั้น”

“สองทำไม่ได้ พ่อขู่จะตัดขาดถ้าปฏิเสธการหมั้น สองอาจจะต้อง
ไปเร่ร่อนอยู่ข้างถนนเหมือนลูกหมาไร้บ้าน เพราะฉะนั้น คนปฏิเสธ
ต้องเป็นฝ่ายเทมส์”

“เราเถียงเรื่องนี้กันมากี่ปีแล้ว ฉันถอนไม่ได้เพราะที่บ้านไม่ยอม
เธอเองก็ไม่มีใครยอม สุดท้ายก็ซ้ำที่เดิม เสียเวลาเปล่าๆ” น้ำเสียงของ
เทมส์เต็มไปด้วยความระอา “แค่นี้ใช้ไหม ฉันวางหูละนะ”

“เทมส์!” สองเกือบร้องไห้

“น่าเบื่อ!” เทมส์เสียงดังผ่านโทรศัพท์ “อะอะก็ร้องไห้ เธอทำ
อย่างอื่นไม่เป็นบ้างหรือไง เอาสิไหม ถ้าเธอไม่อยากให้เพื่อนวุ่นวาย
กับฉัน เธอก็มาแทนที่สิ ทำหน้าที่แทนนะ ทำได้ไหม!”

สองเหวอไปพักหนึ่ง กว่าจะจับใจความได้ชัดเจน เทมส์ก็วาง
โทรศัพท์โครมไปเรียบร้อยแล้ว

เรื่องที่สองเล่าเป็นประมาทนี้ หากทั้งหมดนี้เป็นความลับ ไม่ว่าจะ
เรื่องที่สองถูกจับคลุมถุงชนกับเทมส์ตั้งแต่ตัวกะเบียด หรือเรื่อง
ที่สองคนนี้อายกถอนหมั้นกันใจจะขาด แต่ติดเรื่องผู้ใหญ่จนขยับตัว
ไม่ได้ทั้งคู่

ดังนั้น เวลาที่พวกเราค้นหาเทมส์ สองถึงเจียบกริบตลอด ไม่รู้ว่า ไม่อยากซ้ำเติมคู่มั่นตัวเอง หรือกลัวจะเผลอตัวร่วมถล่ม จนเข้ากับ เพลงจับได้

สาเหตุที่ไม่ค่อยมีคนรู้เรื่องการหมั้น ก็เพราะมันเป็นข้อตกลง ของคู่มั่นคู่นี้แหละ!

เทมส์ห้ามบอกใครเด็ดขาด เพราะไม่อยากเสียโอกาสในการหา คนรักด้วยตัวเอง จะได้มีข้ออ้างไปจบการหมั้น ส่วนสองก็ไม่อยาก ให้ใครรู้เรื่องนี้ เพราะกลัวน้ำกรดหรือไม้หน้าสามปลิวมาหา

ส่วนที่ว่า ทำไมฉันถึงเป็นเพื่อนคนเดียวที่รู้เรื่องนี้ ก็เพราะ...

“สอง ชิมมาเยี่ยม”

เมื่อสองปีที่แล้ว สองป่วยจนต้องขาดเรียน ฉันจึงเอาอาหาร ยา และสมุดเลกเซอร์มาเยี่ยมที่คอนโดฯ

ฉันผลักประตูห้องเข้าไปอย่างไม่มีพิธีรีตอง เพราะมาบ่อยจนชิน แล้ว แต่แทนที่จะได้เห็นเพื่อนนอนชมอยู่บนเตียง สองกลับนั่งอยู่บนโซฟาหน้าทีวี เท่านั้นไม่พอ ในมือยังถือจอยสติ๊กเล่นเกมแน่น ที่เล่นเกมอีกอันอยู่ในมือผู้ชายผิวขาวร่างใหญ่ที่นั่งเหยียดขาอยู่บนพื้น ด้านหน้าโซฟา

สองสะดุ้งน้อยๆ ในขณะที่ฝ่ายชายแค่ปรายตามองฉัน เหมือน มองผ่านไปยังนาฬิกาแขวนผนังสักเรือน ก่อนจะหันไปบอกสองด้วย เสียงหัวๆ ว่า

“ครบครึ่งชั่วโมงแล้ว กลับไปนอนได้แล้วมั้ง”

สองตั้งท่าจะเถียง แต่ผู้ชายคนนั้นวางที่เล่นเกมลง แล้วก้าวยาวๆ ไปปิดทีวี ก่อนจะหันมายกตัวสองลอยจากพื้น แล้วพาเดินลึ่วๆ ไปห้องนอน

ฉันค้างแข็งอยู่ตรงหน้าประตู จนกระทั่งสองตะเกียกตะกาย

ลงจากเตียง แล้วร้องบอกว่า

“ซิม เข้ามาก่อน”

ชายคนนั้นหรือที่ฉันจำชื่อไม่ผิด..เทมส์...หันมามองฉัน แล้วพูด
หัวเราะว่า

“ยายนี่ไม่สบาย ต้องพักผ่อนแล้ว”

“ซิมเป็นเพื่อนสนิทสอง” สองเถียง

เทมส์หันขวับไปทันที ใช้น้ำเสียงหัวเราะว่าเดิมยามพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้เพื่อนสนิทเธอดูแลไป ฉันไปละ”

พูดจบก็เดินดุ่มออกจากห้องทันที โดยไม่สนใจจะหักทาก้อนหิน
ข้างทางอย่างฉันแม่แต่คิดเดียว ในขณะที่สองครางเบาๆ ว่า

“ทำไมซิมอ่อนอย่างนี้ละ ตัวก็เบ้อเริ่มเท็ม”

สิ่งที่ตามมาคือเสียงกระแทกประตูปิดดังปัง จนสองกับฉัน
สะดุ้งโหยง

นับจากวันนั้น ฉันจึงเป็นเพื่อนสนิทคนเดียวที่รู้ความลับของ
สองคนนี้...หมั่นตั้งแต่สองสามขวบ เจอหน้าครั้งแรกตอนแปดขวบ
แถมยังเรียนที่เดียวกันตั้งแต่ประถมยันมหาวิทยาลัย

คู่หมั้นคู่นี้มีความเห็นตรงกันว่า ไม่ควรแต่งงานกันเองเป็นอันขาด
ถ้าไม่ยากให้เกิดปรากฏการณ์แต่งงานบูบหาย่าบ๊อบในหนึ่งสัปดาห์

คำให้การจากฝ่ายหญิงคือ “ไม่ไหวหรอก เรารู้จักกันดีเกินไป
นิสัยเสียของเทมส์สองรู้หมด นิสัยเสียของสอง เทมส์ก็รับไม่ได้...
ตอนนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนกล่อมพ่อแม่ อีกอย่าง เทมส์ก็ต่อต้านพีเทล
กับพีแทมด้วย ยิ่งพีๆ สนับสนุน เทมส์ยิ่งวังเหิน”

สองกับเทมส์ติดอยู่ที่ขั้นตอนการกล่อมมาหลายปีแล้ว และยังไม่
มีแนวโน้มว่าจะหลุดจากขั้นนี้ไปได้

ถึงจะพูดว่าเข้ากันไม่ได้ แต่ฉันอยากเถียงว่า เข้ากันได้ดีเกินไปสิ

ไม่ว่า

คนทั่วไปจะคบหาโดยมองข้อดีและพยายามละข้อเสีย แต่สองคนนี่เห็นข้อดีและข้อเสียของกันและกันอย่างทะลุปรุโปร่ง จนกลัวกันเองขึ้นมา

หากทั้งทีกลัว ก็ยังเห็นได้ชัดว่าแคร้มมาก

เวลาสองไม่สบาย เหมสัจจะมาเยี่ยม

เวลาเหมสัจป่วย ผู้ชายชี้หูตึงหงิดคนนี้จะไม่ต้อนรับใครทั้งนั้น ไม่ว่าแฟนสาวในตอนนั้นจะน่ารักเพียงใด หรือต่อให้เฉพาะทางมาจากคณะพยาบาล ก็ยังมีอันกระเด็นไปหมด มีแค่สองเท่านั้นที่เข้าหาได้เนียนๆ

ถ้ามีคนมาเจอตอนรับบทพยาบาลเฉพาะกิจ สองจะหายวับไปในตู้หรือใต้เตียงทันที (ฉันไม่เคยเห็นหรอก แต่ถ้าหาโอกาสได้ ฉันจะไต่เข้าไปดูจากนี้ด้วยตาตัวเอง)

ฉันจึงแอบหวังลึกๆ ว่า สองจะขอร้องเหมสัจได้ แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล

สองทำหน้าที่พิลึกนักละ ยามถามว่า “ชิมว่าเหมสัจต้องการให้สองทำอะไรหรือ ปกติฟ้าทำอะไรบ้าง”

ฉันฉีกยิ้ม...ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี...หน้าที่แฟนสามเดือนของเหมสัจ ฉันจะไปรู้ได้อย่างไร! ฉันไม่เคยเป็นแฟนเขาแน่ คงต้องไปถามแฟนเก่า (เดิมเอส) ของเขานั้นละ ถึงจะได้คำตอบ

บอกตามตรง ฉันเองก็ไม่เข้าใจนักว่าเหมสัจต้องการอะไร เขาไม่ต้องการแต่งงานกับสอง แต่เงื่อนไขต้นเป็นให้สองทำหน้าที่แฟนแทนฟ้า

...อาจจะประชดที่สองไม่เคยทำหน้าที่คู่มั่นละมั้ง แต่ถ้าเอาตามปกติละก็...

“กินข้าว ดูหนัง...มั้ง” ตอบด้วยความไม่มั่นใจ

สองคงเห็นความลึกลับ เลยกถามย้าว่า

“แค่นั้นแหละ ไม่สิ! เทมส์ไม่ยอมเลี้ยงข้าวกับเลี้ยงหนังสองแน่ๆ เขาเลี้ยงผู้หญิงได้ทั่วโลก ยกเว้นสองคนเดียว ไม่สิ! รวมถึงพี่เทลกับพี่แอมด้วย เอ...” สองคิดจนหัวปั่น “หรือเทมส์จะให้สองเป็นคนนำเด็ด แล้วเป็นคนเลี้ยง โอ๊ย! ตายแน่ๆ รสนิยมเทมส์หรุจะตายไป สองหมดตัวแหงเลย”

ฉันยิ้มเพื่อน...เพื่อนฉัน...นี่เจตนาคิดน้อย หรือคิดไม่ถึงจริงๆ กันแน่เนี่ย...

ขอให้เป็นอย่างแรกเถอะ! ฉันไม่อยากเห็นสองถูกกินโดยไม่รู้ตัวหรอกนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อคนกินเป็นคนที่ยืนยันว่าจะไม่แต่งงานกับสองอย่างแน่นอน

แต่ฉันก็กลุ้มใจ เพราะสองเล่าต่อว่า หลังจากนั้นเทมส์ก็โทรมาอีกครั้ง และบอกว่า

“พวกเธอระแวงเกินไปไหม ฉันกำลังตามหารักแท้อยู่นะ พี่อาจจะเป็นคู่ของฉันก็ได้ ทำไมไม่ให้โอกาสฉันบ้างล่ะ”

สองเล่าด้วยเสียงอ่อย ก่อนสรุปว่า

“เทมส์พูดแบบนี้ สองเลยไม่กล้าขอร้องต่อ”

ฉันยิ้มเพื่อนๆ...ก็นั่นแหละสิ ความรักเป็นเรื่องระหว่างคนสองคน ต่อให้เป็นคนที่เราคิดว่าไม่เหมาะสมกันมากที่สุด แต่ถ้าคนคู่ นั้นเลือกที่จะอยู่ด้วยกันแล้ว ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเขา

พวกเราหวังฟ้า...เราแนะนำและห้ามปรามฟ้าได้ แต่ถ้าถึงขั้นขัดขวางความรักที่ฟ้าตั้งใจสร้างขึ้น นั่นแปลว่าเรากำลังก้าวล้ำเกินขอบเขตที่ควรแล้ว...ใช่หรือไม่

คิดแล้ว ฉันก็ได้แต่ถอนใจ

3

กรณารักษาขอบเขต

ว่ากันถึงเรื่องขอบเขต... คนใกล้ตัวฉันไม่ค่อยจะรู้จักคำนี้กัน
สักเท่าไร

ตากับตาเล็กไม่เคยจำกัดขอบเขตในการก้าวกายเรื่องของพีวีน
และหลานคนอื่นๆ (ยกเว้นพี่ข้าวไว้คน เพราะต่อให้ก้าวกาย พี่ข้าวก็ทำ
ไม่รู้ไม่ชี้)

พี่ขุนรักษาขอบเขตเรื่องคนอื่นดีมาก (แต่ฉันว่า พี่สาวซี่เกียจ
ยุ่งเรื่องชาวบ้านมากกว่า) มีแต่เรื่องพีวีนเท่านั้น ที่การก้าวข้ามขอบเขต
เหมือนจะเป็นเรื่องธรรมชาติ

มีตัวอย่างดีๆ อย่างนี้แล้ว จะหวังให้ฉันรักษามารยาทเรื่องขอบเขต
สักแคไหนเชียว แต่ก็นะ! เรื่องบางอย่างก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป และ
ต้องทำให้แนบเนียนที่สุด ค่อยๆ รุกไล่ ผสมกับสืบข่าวผ่านทางเพื่อนๆ
นี่แหละ เนียนที่สุดแล้ว และปลอดภัยกว่าอีกแหล่งข่าวที่พยายาม
ยัดเยียดข้อมูลให้ฉันด้วย

แม้เราจะไม่ได้พบกันบ่อย หากทุกครั้งที่เห็นฉัน ตีสรณ์จะเดิน

เข้ามาหา

...ต่างจากอดีตราวกับหันมือเป็นหลังมือ...

ก่อนนี้ ฉันเคยสงสัยว่าตัวเองถูก (อดีต) แฟนเพื่อนรังเกียจ หรือเปล่า แต่ตอนนี้ แม้จะยังไม่รู้คำตอบที่แน่ชัด ฉันก็อยากวิงวอนว่า นายช่วยรังเกียจฉันอีกครั้งได้ไหม!

ให้ตายเถอะ...ที่ฉันพูดไปครวาก่อน ไม่เข้าหัวเลยหรือไร ทำไมไม่เข้าใจว่า ฉันเข้าไปกลั่นายไม่ได้!

สายตาผิตห้วงวันนั้นคืออะไร ถ้าสะท้อนใจที่ตัวเองถูกรังเกียจจริง ก็น่าจะถอยหลังไปบ้าง ไม่ใช่รูกหนักแบบนี้ ความทรงจำของนาย อยู่ในระดับเดียวกับปลาทองหรือไง!

แล้วแพรวาล่ะ...นายควรตั้งใจเอาใจแฟนใหม่ล่ะ ไม่ใช่มาขมขมกับเรื่องแฟนเก่า แถมไม่ยุ่งโดยตรง ยังยุ่งผ่านคนอื่นอีก

ฉันเดินหนี แต่โซคร้ายที่วันนี้ใช้ใครเป็นเกราะกำบังไม่ได้เลย

“จิม”

เสียงทุ้มนุ่มนวลของคนที่ได้รับเลือกเป็นพิธีกรสารพัดงานตามไล่หลังมา จนฉันต้องเร่งฝีเท้าขึ้นอีก

“พวกฉันนัดกันแถวนี้ค่ะ” ฉันตอบรวดเร็วโดยไม่หันกลับไป

“ฉันไม่อยากให้ฟ้าเห็นว่าคุยกับคุณ”

“งั้นเอาอย่างนี้”

สิ้นเสียง คนขายาวก็เดินตามมาทัน ข้อมือฉันถูกรวบอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อนถูกดึงจนตัวปลิว

รู้สึกตัวอีกที ฉันก็หายเข้ามาอยู่ในซอกตึกที่เป็นชอยตันเสียแล้ว

ฉันอึ้งหนักขณะก้มลงมองข้อมือตัวเองที่ถูกรวบรอบ...ครั้งที่สองแล้วนะกับความอูกอาจของเขา โชคดีที่ครั้งนี้ดิสรณ์ปล่อยมือทันทีที่อยู่ ในซอกตึก ฉันเลยไม่มีเหตุผลพอจะกรี๊ดร้องขอความช่วยเหลือ

“ไม่มีใครเห็นแล้ว คุณพอจะคุยกับผมได้หรือยัง”

ถ้าตอบว่าไม่ได้ จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงใหม่...ฉันสบตาเขาโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

“ผมไม่ใช่ตัวอันตราย!” เสียงทุ้มทุ้มกลายเป็นเสียงต่ำลึก คล้ายคนพูดสะเทือนใจอยู่นิดๆ

ฉันเลิกคิ้ว คร้านจะเถียงว่า คุณไม่ใช่ตัวอันตราย แต่คุณทำให้ฉันเป็นอันตรายได้โดยยืมมือฟ้า

หากเมื่อสบกับแววตาคาดคั้นของติสรณ์ ฉันก็พยักหน้าหงึกๆ

“ผมแค่...แค่...” เขาดูอึดอัด ฉันไม่รู้ว่าเต้า่านภาษากายฉันได้ว่าอย่างไร หากเขาหลบตา แล้วพูดว่า “...แค่...ห้วงฟ้า...”

ติสรณ์ทำท่าเหมือนตัดใจจากประโยคเดิม และเปลี่ยนรูปประโยคใหม่อีกแล้ว ทำไมล่ะ

ถ้าเป็นห้วงขนาดนี้ ทำไมต้องขอเลิกกับฟ้าด้วย หรือนี่จะเป็นนิสัยเสียของผู้ชายที่เคยได้ยินมา...หมาหวงก้าง...ไม่รู้สิก็อะไรจนกระทั่งมีคนมายุ่งกับสิ่งที่เคยเป็นของตัวเอง

ริมฝีปากฉันบิดเบี้ยวแคววบเดียว แต่ไม่รอดพ้นสายตาของอีกฝ่ายไปได้

“เฮ้! ทำหน้าอย่างนั้น หมายความว่ายังไง!”

คงเพราะเสียงดูเข้มๆ กับความคิดเกรเร็นหัว ทำให้ฉันเปลอสั่งยิ้มหวานฉ่ำประจบประแจง...เหมือนเวลาโดนพิช้าวหรือพิชินดู

แต่ยิ้มได้แค่ครู่เดียวก็ค่อยๆ หุบลง เพราะเห็นนัยน์ตาที่เบิกกว้าง และแววตาตะลึงงันของติสรณ์ ประกอบกับนึกขึ้นได้ว่า อีกฝ่ายไม่ใช่คนในบ้านฉันสักหน่อย

...นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน...สวยดีจริงๆ

แต่ทำไมอยู่ๆ ฉันถึงนึกถึงสายตาตะลึงงันของพิชินยามเห็นพิชินหุนก้าวลงจากบันไดในงานแต่งงานขึ้นมาละ

เพราะตาหมอนี้สวยมาก ฉันเลยพุ่งซ่านกระมัง ฉันรีบหันไปมอง

ทางอื่น แล้วตอบเสียงอ่อยๆ ว่า

“เอ่อ...ไม่ได้คิดอะไรเลยค่ะ เอาเป็นว่า ฉันชอบคุณในความหวังดี
ของคุณแทนฟ้าแล้วกันนะค่ะ บ้าย บายค่ะ”

ติสรณ์ยืนนิ่งคล้ายยังเรียกสติกลับมาไม่ได้ เว้นช่วงให้ฉันเดินหนี
ไปได้สองก้าว ก่อนแขนฉันจะถูกคว้า ลำตัวถูกดันเข้าหากำแพง คราวนี้
เขากางแขนสองข้างเข้าหากำแพง กักขังฉันไว้ด้วยท่าทางราวกับพระเอก
ละครญี่ปุ่น

ฉันเคยคิด...ถ้าถูกทำอย่างนี้จะทำอย่างไร...เตะฝ่าหมากหรือเอา
หัวโขกดี หากในความเป็นจริงแขนของเตื่อยู่ห่างจากตัวฉันพอสมควร
จึงไม่รู้สึกรู้ว่าถูกกดดันสักเท่าไร

“ขอโทษ...ผมไม่ตั้งใจจะ....”

ฉันต้องแหงนหน้าขึ้นเพื่อให้เห็นหน้าติสรณ์ชัดๆ เขาน่าจะสูง
กว่าฉันเกินสิบห้าเซนติเมตร พอมายืนใกล้เลยต้องแหงนคอ

เสียงทุ่มหยุดทันทีที่ฉันเงยหน้าขึ้น อาจเพราะมันทำให้จมูกฉัน
เข้าไปใกล้ปลายคางที่เกลี้ยงเกลาจนดูสำอาง

“เอ่อ...”

“ค่ะ”

“...คุณเห็นแล้วไม่ใช่หรือว่าฟ้าคบกับใครอยู่ในตอนนี้” เขาผินหน้า
ไปมองทางเข้าตรอก

“ค่ะ ฉันเห็น” คุณละ เริ่มเห็นหรือยังว่าฉันซักจะหงุดหงิดแล้ว
“แล้วฉันก็รู้ด้วยว่า ตอนนี้นักคุณคบกับคนอื่นแล้วเหมือนกัน ดังนั้น
ฉันหวังว่าคุณจะเลิกหวงก้างฟ้าสักที”

ถ้าตาไม่บอดก็คงเห็นแล้วว่าฟ้าเดินควงเทมส์ไปที่มหาวิทยาลัย
แถมยังสวีทหวานจนมดงานตายเป็นแถว ซึ่งคงเพราะเหตุนี้กระมัง
ติสรณ์จึงเป็นเตือดเป็นร้อน จนต้องมากวนฉันในวันนี้

“ผมไม่ได้คบกับใคร”

ฉันเลิกคิว คาดไม่ถึงว่าเขาจะแก้ประเด็นนี้ก่อน เอ...หรือเขาเจตนาจะบอกว่า ตัวเองยังโสด จึงหวังกางแฟนเก่าได้

ฉันคงเหม่อลอยไปพักหนึ่ง ติสรณถึงย้ำเสียงเข้มอีกครั้ง

“ชิม” เสียงเข้มหนัก “ผมไม่ได้คบกับน้องแพรว”

“อ๊ะ! ขอโทษค่ะ” ฉันได้สติ “ฉันไม่ได้ตั้งใจก้าวก่ายเรื่องคุณแค่เปลอเพราะโยงกับเรื่องฟ้า ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

ติสรณสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนก้มหน้าลงจนอยู่ห่างกับหน้าฉันแค่คืบ รู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ

ฉันอยากจะดึงหน้าออกห่าง แต่ก็ติดที่หลังชนกำแพง

“ตอนนี้ ผมไม่มีใคร...ไม่มีจริงๆ...เชื่อผม”

ฉันย่อตัวต่ำลงเรื่อยๆ เพราะเต้เข้ามาใกล้มาก...มากเกินไป จนฉันรู้สึกถึงอารมณ์ร้อนแรงที่เหมือนจะขยายออกจากร่างสูงใหญ่ของเขา

“แต่ฟ้ามี” บอกเสียงแผ่ว เพราะกลัวไปกระตุ้นอารมณ์เขาให้พลุ่งพล่านขึ้นอีก

ติสรณเลิกคิ้วเล็กน้อย ก้มมองฉันที่แทบจะลงไปนั่งของๆ แล้วมีรอยยิ้มน้อยๆ เหมือนกำลังขำอยู่ ก่อนจะลดแขนที่ยื่นกำแพงลงข้างตัว เว้นระยะห่างจากฉันมากขึ้น จนฉันหยุดตัวขึ้นยืนได้อีกครั้ง

“แล้วคุณรู้ไหมว่ามันจะจบยังไง” ความเข้มของน้ำเสียงทุ้มลดลง เป็นเสียงพูดปกติแล้ว

“ไม่รู้ค่ะ”

ฉันตอบทันที...ก็แหละ ใครจะรู้ว่าอนาคต ถึงจะเดาแนวโน้มได้ก็เถอะ แต่เทมส์ก็ยืนยันแล้วว่ากำลังตามหารักแท้

‘หนึ่งในร้อย’ ของเทมส์ อาจจะเป็นฟ้าของพวกเราก็ได้

“มันก็ชัดอยู่แล้วไม่ใช่หรือ” คุณแฟนเก่ายกไหล่ “ว่าฟ้าจะเสียใจภายหลังแน่นอน คุณไม่สนใจเพื่อนตัวเองเลยหรือ ผมยุ่งโดยตรงไม่ได้ เพราะผลจะเป็นตรงกันข้าม แต่คุณคุยกับฟ้าได้”

ดูเหมือนฉันจะเจอคนที่ไม่รู้จักขอบเขตของตัวเองอีกแล้ว
ติสรณ์ดูจะไม่รู้ว่าขอบเขตของ 'แฟนเก่า' อยู่ที่ไหน
“แล้วคุณจะให้ฉันทำยังไงคะ” ฉันตัดสินใจถามตื้อๆ “เดินไป
คุกเข้าขอร้องให้เทมส์เลิกกับฟ้า หรือจับฟ้าขังไว้ในห้องชั่วคราวจนวันคริสต์
มาสละคะ”

ขนาดสองวินี่ใส่ เทมส์ยังไม่สนเลย ดังนั้นคนอื่นไม่มีทาง
เปลี่ยนใจฝ่ายชายสำเร็จแน่นอน

ส่วนฟ้า...ถ้ารู้ว่าติสรณ์ต้องการให้เลิก ฟ้าคงยังคงจริงจังขึ้นไปอีก
ถึงวันนี้ ฉันก็ยังเชื่อว่า เพื่อความสะใจแล้ว ฟ้าทำได้ทุกอย่าง
ที่ตรงข้ามกับติสรณ์ต้องการ ฟ้ารักผู้ชายคนนี้นะมาก...มากจนถึงขั้น
ที่ฉันไม่เข้าใจว่า คนเราจะรักคนอื่นมากขนาดนี้ได้ยังไง

เขามีอะไรดี มีอะไรที่ควรค่าแก่การรักขนาดนี้เลยหรือ
พี่เขนุณรักพี่วิน...รักเพราะอะไรฉันไม่รู้ แต่ฉันคิดว่าพี่วินควรค่า
แก่การได้รับความรัก เพราะพี่วินทุ่มเทเพื่อพี่เขนุณมากมาย

ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่อยู่ในสายตาของพี่วินเลย...มีแค่พี่เขนุณ
เท่านั้น แล้วพี่วินจะไม่ได้รับความรักในระดับเดียวกันได้อย่างไร
แต่เขาละ...มีอะไรดี

หล่อว้าวตายควายล้ม...ใช่

รวย (ดูจากรถ)...ก็น่าจะใช่

ฉลาด เรียนดี...เหมือนจะใช่ละ เท่าที่ฟังข่าวลือมา

เขาทำกิจกรรมเก่ง เข้าสังคมดี...ก็ใช่

แต่คนเราจะรักกันได้ด้วยเรื่องแค่นี้หรือ...ฉันคิดอย่างไร
ก็ไม่เข้าใจ

ต้องทำอะไร ใครคนหนึ่งถึงจะเข้าไปฝังลึกอยู่ในหัวใจ อยู่ใน
ความรู้สึกนึกคิดของอีกคนได้...ฉันคิดไม่ออกเลยจริงๆ ต่อให้ทำให้
หัวนั้นไหวได้บ้าง แต่จะสั่งไหวจิตวิญญาณได้อย่างไร

แล้วต้องสิ้นไหวขนาดไหน ถึงจะเรียกว่า ‘ความรัก’

เอาเถอะ! มันไม่ใช่เรื่องของฉัน ตีสรณอาจมีอะไรบางอย่าง
ที่กระทบใจฟ้า อะไรที่ฉันเข้าใจไม่ถึง

“ผมดูเหม่อลือออก หัวใจหมอนั้นไม่เคยอยู่กับผู้หญิงที่คบด้วย
สักครั้ง ส่วนที่คบไปทำไมนั่น ผมไม่รู้! แต่ในที่สุด ฟ้าจะเสียใจแน่ๆ
คุณไม่มีปัญญาเตือนเพื่อนตัวเองเลยหรือ”

ฉันอ้าปากพะงาบๆ...แรงจริงๆ ไม่มีความเกรงอกเกรงใจเลย
สักนิด แต่ก็เถียงไม่ออก เพราะนั่นคือความจริง

“ฉันมีปัญญาเตือนค่ะ แต่ฟ้าจะฟังหรือเปล่า...” ตอบเสียงเรียบ
แต่ก็อดกว่นประสาทกลับเล็กน้อยไม่ได้ ก็นะ...เขาไม่เกรงใจฉันเลย
“คุณเคยคบกับฟ้ามานานแล้ว น่าจะพอ ‘รู้จัก’ ฟ้าบ้างนะค่ะ อ๊ะ! อย่า
บอกนะค่ะว่า คุณไม่รู้จักฟ้าเลย”

คาดไม่ถึงว่าตีสรณถึงกับเพยอยิ้มมึนตึ๋นๆ มองฉันเหมือนกำลัง...
เอ็นดู

ฉันตั้งหลักไม่ถูกไปชั่วขณะ หากรีบตัดสายตานี้หนีออกจากหัว
ฉันคงเข้าใจผิดไป

เอาเถอะ! ยัวโมโหเขาไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา นอกจากหาเรื่องใส่ตัว
ตั้งนั้น...เอาใหม่! ห้ามทำเพื่อความสะใจโดยไม่ได้ประโยชน์

“ฉันพยายามแล้วค่ะ แต่ไม่สำเร็จ”

ตรงไปตรงมานี้แหละ ใครก็ค้านไม่ได้

“และ...ขอโทษนะค่ะ คุณเลิกเข้ามาพูดกับฉันเถอะค่ะ ฉันช่วย
อะไรคุณไม่ได้หรอก ถ้าฟ้ารู้ว่าวันนี้ฉันคุยกับคุณอยู่ตั้งนาน ฉันโดนโกรธ
อีกแน่ๆ”

อีกฝ่ายหนึ่งนั่นไปเลย นัยน์ตาสีน้ำตาลว่างเปล่าคล้ายถูกหนีอกด้วย
คำพูด ท่าทางแบบนี้ฉันไม่ชอบเลย เหมือนเขากำลังสะเทือนใจรุนแรง
อีกแล้ว

และฉันก็...หายใจไม่ออกอีกครั้ง...

แต่ไม่รู้จะทำไม...ฉันพยายามตรงไปตรงมาที่สุดแล้วนะ ถ้าเขาจับฟังตั้งแต่ครั้งแรก ก็ไม่ต้องฟังคำพูดโหดร้ายนี้เป็นครั้งที่สอง...
ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหน หากเมื่อมีความทรمانในการหายใจเข้าออก มันก็เหมือนนานชั่วกัปชั่วกัลป์

ในที่สุด แวตว่างเปล่านั้นก็เริ่มมีประกาย...คุกคาม...คล้ายเสียงที่กำลังจ้องเหยื่อ หากก็ยังไม่จืดจางอย่างที่ฉันไม่เข้าใจ แต่มันก็ทำให้ฉันไม่กล้าขยับตัว ได้แต่ยิ้มเฟื่อนๆ ให้เขา

“ผมเลิกไม่ได้”

ฉันอ้าปากค้าง ตีสรณ์จึงพูดต่อว่า

“ต่อให้ไม่มีเรื่องฟ้า ผมก็ยังจะเข้ามาคุยกับคุณอยู่ดี”

หมายความว่าอย่างไร อย่าบอกนะว่า เขาเกิดเพี้ยนอยากจับฉันขึ้นมา

ไม่หรือก...ไม่ใช่...เขาเข้ามาคุยกับฉันเพราะเรื่องของฟ้า

ตอนนี้ ตีสรณ์คงโกรธจัดที่ถูกปฏิเสธ เลยจะแก้แค้นฉันเท่านั้น

ตัวฉันสั้นระริก...ทั้งที่พยายามจัดการปัญหาอย่างนุ่มนวลแล้วทำไมถึงไปกระแทกจุดตริกเกอร์ของผู้ชายคนนั้นขึ้นมาได้ เพราะฉันกระทบศักดิ์ศรีเขาโดยการปฏิเสธใช่ไหม

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ถ้าฟ้าได้ยินเรื่องนี้เข้า จะต้องเกิดฟ้าผ่าหรือปรากฏการณ์สวรรค์ลงทัณฑ์แน่ๆ และคนที่ช่วยที่สุดจะเป็นใครไปได้ นอกจากฉัน

เวลาเจอคนติดด้านต้องทำอะไร...ฉันยกมือขึ้นไหวอย่างนุ่มนวล

“ขออภัยนะคะ ปล่อยฟ้า เอ๊ย! ปล่อยฉันไปเถอะค่ะ”

“ผมทำไม่ได้”

“ทำไมล่ะคะ คุณก็แค่เลิกยุ่งเรื่องของแฟนเก่า แล้วไปจริงจังกับน้องแพรว้าง หรือถ้าตัดใจจากฟ้าไม่ได้ ก็ข้ามฉันไปคุยกับฟ้า

โดยตรงเลยล่ะ”

ถ้าเปลี่ยนใจมุ่งเป้าไปหาฟ้าโดยตรง ฉันก็รอด อย่างไรก็ตามฟ้าก็คงไม่พนักโอรชติสรณอยู่แล้ว ฎกโอรชไปคนเดียวซะเถอะ อย่าลากฉันไปตายด้วยเลย

หากประโยคที่ติสรณพูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ กลับเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันอยากฆ่าคนตาย

“เพราะผมจะเริ่ม...จีบคุณ...อย่างจริงจัง”

ตาฉันเบิกโพลง (จริงๆ ควรเรียกว่าตาเหลือกมากกว่า แต่มันฟังแล้วเหมือนคนใกล้ตาย ดังนั้นใช้คำว่าเบิกโพลงดีกว่า)

ให้ตายเถอะ! นี่ฉันเจรจาอย่างไร ปัญหาระดับกลางถึงพัฒนาเป็นหายนะไปอย่างไม่มีมีมีชลุ่ย

ฉันไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมบทสรุปของผู้ชายคนนี้ถึงกลายเป็นการจีบฉันไปได้ ไม่เข้าใจเลยสักนิด ถ้าจะบอกว่าตั้งใจจีบฉันอยู่แล้ว ก็ไม่ควรยกฟ้ามาอ้างแต่ต้น ผู้ชายที่โหนดจะพูดถึงแฟนเก่าปาวๆ ขณะจีบสาวอื่น

สีหน้าฉันคงพิลึกเต็มที

ติสรณก็กลับพูดต่อโดยไม่สนใจความตกใจของฉันว่า

“ผมจะจีบคุณ คุณจะว่ายังไง”

ก็ต้องปฏิเสธร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ขึ้นฟ้ารู้ว่าแต่จะจีบฉัน ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม นรกคงแตกตรงหน้าแน่ๆ

ฉันส่ายหน้า แล้วถามคำตอบให้ชัดเจนขึ้นด้วยว่า

“ต่อให้เป็นเรื่องสมมุติ ฉันก็คงต้องตอบว่า เรื่องของคุณกับฉันไม่มีทางเป็นไปได้ ฉันไม่มีวันคบกับแฟนเก่าของเพื่อน แล้วคุณก็ไม่ใช่สเปกของฉันด้วย และที่สำคัญที่สุด...มันไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องแฟนใหม่ของฉันฟ้าเลยนะคะ”

พูดให้ถูกต้องคือ ฉันไม่เคยมีสเปก และยังมีไม่ออกเลยว่า จะเริ่มต้น

รักใคร่รักใคร่ได้อย่างไร

ติสรณ์ยิ้มประหลาด แกวตาเขาเป็นประกายหม่นเหมือนด้าลึกลงไปใต้ทะเล คล้ายคำตอบของฉันทระแทกปมบางอย่างในจุดที่ลึกที่สุดของเขา

สายตาเขามองไปไกล เหมือนไม่เห็นฉันอยู่ในสายตาอีกต่อไป
ขณะพูดว่า

“จริงๆ ผมก็ไม่สนว่า คุณจะทำยังไง”

ตุ๊ป!

ฉันสะดุ้งเฮือก เมื่ออยู่ๆ คนตรงข้ามก็ปล่อยหมัดเข้าใส่กำแพง
น่าจะเจ็บไม่น้อยขนาดนั้น

ในที่สุดเขาก็ก้มหน้าลงมองฉัน หากแววตายังให้ความรู้สึกที่
ดำหม่น ทั้งที่แกวตาเขาเป็นสีน้ำตาลอ่อนแท้ๆ

“ถ้าจำเป็นต้องเกี่ยวลกะ...” มือใหญ่แตะคางฉันอย่างแผ่วผิว ก่อน
บังคับให้แขนขึ้น “ผมจัดให้ได้...”

ถ้าคุณไม่ทำอะไรเลยจะดีกว่าค่ะ...แต่กลับส่งเสียงออกไปไม่ได้

“คุณก็รู้ว่าตอนนี้ผมเข้าใกล้...ฟ้า...ยากมาก”

ทั้งที่ตัวแข็ง ฉันกลับพยักหน้าโดยอัตโนมัติ...แค่เห็นเงาติสรณ์

ฟ้าก็สลับตหน้าหนีแล้ว (ถึงจะแอบมองหลังจากนั้นก็เถอะ)

“เรื่องเดินเข้าไปคุย ไปเตือนเขาอะ เป็นไปไม่ได้เลย”

หัวฉันผิงอกอีกครั้ง ทั้งที่ถูกเขาตรึงคางอยู่

“การเข้าใกล้คุณจะทำให้ผมเข้าใกล้ฟ้าได้ด้วย”

เข้าใกล้โดยการจับฉันนี่ละ...ครั้งนี้ฉันส่ายหน้าแรงๆ

“ไร้เหตุผลสิ้นดีค่ะ”

“ฟ้าจะวิ่งมาด้าผม จะตามหาเรื่องผม” เขาทำให้ชัดเจนขึ้น

ในขณะที่ฉันโคลงหัวแรงจนรู้สึกเจ็บต้นคอ

แค่คิด...ก็สยองแล้ว

ฟ้ายังรักติสรณ์...ฉันรู้สึกอย่างนั้น ที่ตัดสินใจคบเทมส์ก็เพราะทีจู้
จึงอยากประกาศให้โลกรู้ว่า ตนเองไม่แคร์กับการเลิกรา

ถ้าติสรณ์จีบคนอื่น ฟ้าจะแสร้งทำเป็นไม่แคร์

ขนาดฝ่ายหญิงเป็นระดับน้องแพรวาคนสวย ฟ้ายังเคยหัวเราะเยาะ
ด้วยซ้ำ และพูดอย่างมั่นใจว่า

“ไม่มีทาง...แพรวาไม่อยู่ในสายตาเขาหรอก แคंपรายตามอง
เขายังไม่ทำด้วยซ้ำ”

ฉันไม่รู้หรอกว่าฟ้าเอาความมั่นใจมาจากไหน แพรวาทั้งสวย
ทั้งน่ารัก เป็นสาวน้อยแสนเพอร์เฟ็กต์ ถ้าขนาดนี้ยังอยู่ในสายตาติสรณ์
ไม่ได้ เขาก็คงต้องไปหานางฟ้านางสวรรค์แล้วละ

ฉันไม่ใช่นางฟ้า ไม่ใช่เจ้าหญิง แต่ถ้าผู้หญิงที่เต้จีบเป็นฉัน..
เพื่อนสนิทของฟ้า...

โลกอันแสนสงบสุขของฉันได้ถล่มทลายแน่ๆ

จีบเพื่อนสนิทของแพนเก่า (ที่จีบแบบไม่สวย) เป็นข้อห้าม
อันดับต้นๆ เลยนะ! ฉันรู้ นายรู้ ทุกคนรู้!

“ไม่ค่ะ” เสียงฉันเด็ดขาดขึ้น “ห้ามคุณจีบฉันเด็ดขาด กรุณาไปมี
ความรักหวานฉ่ำกับคุณน้องแพรวาคนสวยให้คนอีกฉ่ำทั่วประเทศเถอะค่ะ”

แค่จีบ ไม่จำเป็นต้องจีบติด ฉันก็ตายคาเท้าฟ้าแล้ว

รอยยิ้มขึ้นๆ ผุดขึ้นบนหน้าตัวหายนะ หากเขายกไหล่เหมือน
ไม่แยแส ผิดกับสีหน้าและแววตา

“ผมไม่ได้ขออนุญาตคุณนะ ซิม...ผมแค่บอกว่าผมจะทำอะไร”

เขาเว้นวรรคไปชั่วขณะ ก่อนพูดต่อว่า “ผมไม่มีอะไรจะเสียแล้ว
นี่น่าจะเป็นโอกาสสุดท้าย ถึงมันจะเป็นวิธีที่เลวร้ายสักหน่อยก็เถอะ”

ฟ้ารักติสรณ์ไปได้อย่างไร!

ผู้ชายคนนี้นิสัยเสียถึงขีดสุด เพื่อประโยชน์ของตัวเองแล้ว เขา
ไม่แคร์ว่าจะทำให้ใคร (ปาง) ตายระหว่างทาง กระทั่งความรู้สึกของ

ผู้หญิงที่เคยรักเขาอย่างฟ้า เขาก็ไม่สนใจ

เขาคงอ่านสายตาฉันออก เลยยิ้มเยาะพลางพูดที่เล่นที่จริงว่า

“ผมยอมเป็นมารร้ายในสายตาคุณดีกว่าเสียใจภายหลังโดยที่ไม่ได้ตั้งต้นทำอะไรเลย... อีกครั้ง”

ฉันแยกเขี้ยวไล่ แต่แทนที่ติสร์ธจะกลัว เขากลับมองลูกหมาข่มขู่ด้วยสายต้ายิ้มๆ ทำให้ฉันหลงประเด็นไปชั่วขณะ

“คุณทำอะไร!”

“สีหน้าคุณ... ผมว่ามันหลากหลาย เต็มไปด้วยอารมณ์ดี ก่อนนี้ผมคิดว่าคุณเป็นประเภทดีแต่สวย ยิ้มลูกเดียว ไม่มีสมองจะรู้ร้อนรู้หนาวกับเรื่องรอบตัว”

“คุณ!” ฉันโวยลั่นอย่างลึมตัว “คิดอย่างนี้แล้วยังจะกล้ามาจีบฉันอีกหรือ”

“จริงนะ” เขายังมีหน้าม้าย้าอีก “เจออะไรคุณก็ยิ้ม หกยิ้มก็ยิ้ม โดนอาจารย์ดุก็ยิ้ม ขนาดฟ้าหลอกใช้งานคุณ คุณยังยิ้มได้เลย แต่เวลาคุณยิ้ม... น่ารักมาก”

ให้ตายเถอะ! แค่ยิ้มเก่งก็ทำให้ตานี้ดูถูกว่าฉันไม่มีสมองเลยหรือ... คนอะไร ปากเสียชะมัด

ฉันเจตนาผ่านคำว่า... ฟ้าหลอกใช้งาน... เพราะรู้ไปก็ปวดหัว หมอนี่ตั้งใจจะยุแยงแน่ๆ ดังนั้น เรื่องไม่เป็นเรื่อง ทิ้งไว้ก่อน

“ผมอยากเห็น... ยิ้มหวานๆ ให้ผมอีกสักครั้งได้ไหม แต่อีกครั้ง”

ตานี้หลงประเด็นกว่าฉันอีก ฉันเคยไปยิ้มหวานให้เขาเมื่อไรกัน!

ติสร์ธออกอาจถึงขั้นเอื้อมมือมาลูบแก้มฉัน เล่นเอาฉันปัดมือเขา ออกแทบไม่ทัน

“คุณรู้ไหมว่า ฟ้าจะโกรธมากแค่ไหนถ้าคุณจีบฉัน”

“ผมรู้ แต่ผมเลิกกับฟ้าครึ่งปีแล้ว เลิกอย่างเด็ดขาด ไม่ได้คาราคาซัง ดังนั้น มันไม่ใช่การนอกใจ” ติสร์ธตอบหน้าตาเฉย

ไม่นอกใจ แต่มันทำให้คนอื่นลำบากใจล่ะ!

“ถ้าทำให้โกรธแล้ว พี่จะยอมฟังคุณไต่ยังง” ฉันพยายามเสนอความคิดเห็น...อย่างมีเหตุมีผล

“ถ้าพี่โกรธ ก็จะไม่ยอมฟังฉัน จนไม่มีอารมณ์รักๆ ใคร่ๆ กับเทมส์” ตีสระณียักไหล่ “ได้ผลดีสองต่อ”

ช่วยแล้ว! ตาฉันรู้แน่เลยว่าพี่ยังรักเขาอยู่ เลยกะจะใช้เรื่องนี้เป็นประโยชน์

แล้วฉันล่ะ...เขาคิดถึงความย่อยยับของฉันบ้างไหม

พอฉันชี้ตัวเอง เขาก็พยักหน้า

“คุณอาจจะโดนฟ้าพาลบ้าง แต่ก็คงไม่มาก เพราะคุณเป็นฝ่ายถูกตี้อ แกรมคุณยังปฏิเสธผมซ้ำแล้วซ้ำอีก พี่จะโกรธคุณไต่ยังง”

เขาคิดว่าพี่เป็นคนมีเหตุผลขนาดนั้นเลยหรือนี่ เคยเป็นคนรักกันจริงหรือเปล่า

ทำไมนะ...ทำไมฉันถึงรู้สึกว่ ถ้าเป็นเพื่อนสนิทคนอื่น อาจจะจบอย่างที่เขาพูด แต่ถ้าเป็นฉัน...คนที่พี่สั่งห้ามเข้าไปใกล้ตีสระณีย่อย่างเด็ดขาด...มันจะไม่จบง่าย ๆ อย่างนั้น

ฉันแยกเขี้ยวอีกรอบ รวบกระโปรงนักศึกษาไว้เต็มกำมือ เพื่อป้องกันไม่ให้เผลอสะบัดมือไปทำร้ายผู้ชายตรงหน้า

“ทำไมไม่เป็นคนอื่น คุณสนิทกับแก้มไม่ใช่หรือนี่” อาจจะดูเลวร้ายที่โยนภาระให้คนอื่น แต่แก้มรู้จักตีสระณีย่มากกว่าฉัน จึงน่าจะรู้วิธีจัดการคนไร้เหตุผลคนนี้

“เพราะผมไม่ต้องการคนอื่น ต้องเป็นคุณเท่านั้น...ซิม”

ปากว่า ร่างสูงใหญ่ก็ทรุดลงคุกเข่ากับพื้น รวบมือทั้งสองข้างของฉันไว้ แล้วกดริมฝีปากร้อนผ่าวแนบกับฝ่ามือ พูดเสียงชัดเจนไปทั้งซอกตึกว่า

“เป็นแฟนกับผมเถอะนะ ซิม”

ฉันยังตั้งสติไม่ได้ แค่เริ่มรู้สึกร้อนผ่าวจากใจกลางมือไล่ขึ้นมาตามลำแขน ยังไม่ทันจะไปถึงหัวใจ เสียงแหลมสูงก็ดังกระหึ่มในชอกตึก “จิม!”

ฉันหันขวับไปมอง แล้วหัวใจก็หล่นวูบไปอยู่ที่ปลายเท้า เข้าใจเหตุผลแล้วละว่า ทำไมอยู่ๆ ตีสรรณ์ถึงพูดเสียงดังขนาดนั้น... ไร้อ้อที่ว่า ต้องเป็นฉันเท่านั้น..ประโยคเต็มๆ คงมาจาก...คนพิเนาศ ต้องเป็นฉันเท่านั้นสินะ

เขาเป็นประเภทพูดแล้วทำทันทีนี่เอง แต่เวอร์กรรมอะไรหนอ...ทำให้คนที่ตามหาฉันที่ไม่ไปตามนัดดันเป็นฟ้า...

สายตาดูตื่นตะลึงของฟ้า ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนลมหนาวจากขั้วโลกเหนือพัดผ่านเข้ามาในชอกตึกแคบๆ แห่งนี้ ร่างกายฉันสั่นสะท้านหนาวๆ และ...ร้อนๆ จากสัมผัสประหลาดที่ نابลงมาบนฝ่ามือ แต่ฉันกำลังตกใจกับฟ้ามากกว่า จนไม่มีเวลากลุ่มใจที่ถูกจับมือครั้งแรกในชีวิต

หากทั้งที่ตื่นตะลึง ฉันกลับตั้งสติได้อย่างรวดเร็วเมื่อได้เห็นสายตาดูพิงพอใจของตีสรรณ์ คล้ายเขาบรรลู่วัตถุประสงค์แล้ว... ความร้อนที่แล่นพล่านเปลี่ยนเป็นเย็นวูบ

หัวใจฉันเหมือนตกลงจากทรวงอก ไปอยู่ที่ไหนสักแห่งที่ดำมืดไร้สีสัน

“ฉันขอปฏิเสธรค่ะ” พูดเสียงดังจนแทบเป็นตะโกน เพื่อให้มันผ่านหูฟ้าให้ได้

ตอบแล้วก็สะบัดมืออย่างรุนแรงให้หลุดพ้นจากการเกาะกุมของตีสรรณ์ “ฉันไม่ได้ขอบคุณ ไม่มีวันขอบคุณด้วย ขอตัวก่อนนะค่ะ”

หากแทนที่จะทำให้ชายหนุ่มหงายหลัง เขากลับลุกขึ้นยืนพลง ยิ้มเยือกเย็น แล้วทำให้ฉันหงายหลังแทน โดยการกระตุกแขนฉัน

อย่างไม่นุ่มนวลนัก ทำให้เซล์มเข้าอ้อมกอดของคนดิ่งเต็มวงแขน

เสียงติสรณ์เย็นเยียบ ต่ำลึก

“ไม่เป็นไร” ลมหายใจอุ่นๆ ของเขารอบนเส้นผมฉัน “ผมจะค่อยๆ จีบซิม...ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป จนกว่าซิมจะใจอ่อน” คำหลังทิ้งน้ำเสียง อ้อยอิ่ง ยัวเย้า...ฟ้า (แน่นอนว่าไม่ใช่ฉัน! เขาทำขนาดนี้แล้ว ถ้าฉัน ยังเคลิ้มได้ ก็คงต้องไปตรวจเช็กสมองอย่างละเอียด)

ที่สำคัญ ฉันมองไม่ออกเลยว่า ติสรณ์จะชอบฉันจริงๆ ใต้อย่างไร เราแทบไม่เคยพูด ไม่เคยใกล้ชิดกันเลย

“ไม่มีทางค่ะ” ฉันบอกซ้ำด้วยเสียงตะโกน พลังตะเกียกตะกายหนีจากวงแขนเขา “ฉันไม่มีวันรักคุณ ไม่มีวันคบกับคุณ ฉันยืนยันด้วยศักดิ์ศรีของ...” จะใช้ศักดิ์ศรีตัวเองก็ไม่ค่อยมีนัก “เอ่อ...ของพี่วินก็ได้”

ติสรณ์ขมวดคิ้ว เขาดูคุ้นกับชื่อที่ฉันพูดออกมาอย่างน่าประหลาด หากฉันไม่พลาดโอกาสที่เขาชะงัก รีบกระแทกสั้นทับบนปลายเท้าเขา

ติสรณ์สะดุ้งโหยง ปล่อยมือทันที จนฉันล้มโครมลงไปกับพื้น ร้องลั่นปนสบถด้วยความตกใจ

คนที่ยืนค้ำหัวฉันอยู่อิงไปทันที เขามองด้วยสายตาแปลกๆ... ก็แน่ละ เขาเคยชินกับฟ้า...ที่แสนหวาน น่ารัก ช่างเอาใจ เป็นผู้หญิงที่สุดชั่ว ฟ้าไม่มีทางสบถด่าทอเขาเหมือนฉันหรอก

“เป็นคำสบถที่...” ติสรณ์เลือกใช้คำ ก่อนทำให้ฉันที่กำลังพยายามลุกขึ้น แทบขาพลิกลงไปอีกรอบ “นุ่มน้มเกินไป ผมว่าซิมอย่าสบถเลย มันทำให้คำสบถเสียหายหมด”

ฉันแยกเขี้ยว (ไม่กล้าสบถซ้ำ กลัวจะได้คำวิจารณ์พิลึกอีก)

เมื่อตั้งหลักได้ ฉันก็ประกาศจุดยืนชัดเจนอีกครั้ง (หวังอย่างยิ่งว่ามันจะผ่านหูฟ้าที่ยืนตัวแข็งที่อยู่อันตรงทางเข้าตรอก และผ่านสมองที่ไม่มีเหตุผลของติสรณ์บ้าง)

“อย่าพยายามเลยล่ะ ไม่มีทาง!”

“คุณเคยได้ยินคำนี้ไหม ชิม” เขายิ้มพริ้มพราย (เจตนาขู่วัวฟ้า
แหงชะอะ!) “ต้อเท่าันที่จจะครองโลก”

ฉันยิ้มตอบ

“เติมไปอีกคำนะคะ โลกหน้า...ไม่ใช่โลกนี้แน่ๆ ค่ะ”

ว่าแล้วฉันก็รีบวิ่งไปหาฟ้า แต่กลับถูกฟ้าสะบัดหน้าใส่ แล้ว
เดินหนีเอาดี้อๆ

ดูเหมือนไอ้ที่ฉันตะโกนลั่นๆ จนแสบคอจะไม่เข้าหูฟ้าเอาเสียเลย
มีแค่เสียงของติสรณ์เท่านั้นที่แทงทะลุถึงสมองฟ้า...ตายแน่ๆ งานนี้
เนื้อไม้ได้กิน หนังไม้ได้รองนั่ง ดันถูกเอากระดูกมาแทงหลังทะลุถึงหัวใจ
เสียแล้ว

